

ANUL LXXXI

Nr. 47

20 - 26 noiembrie

1991

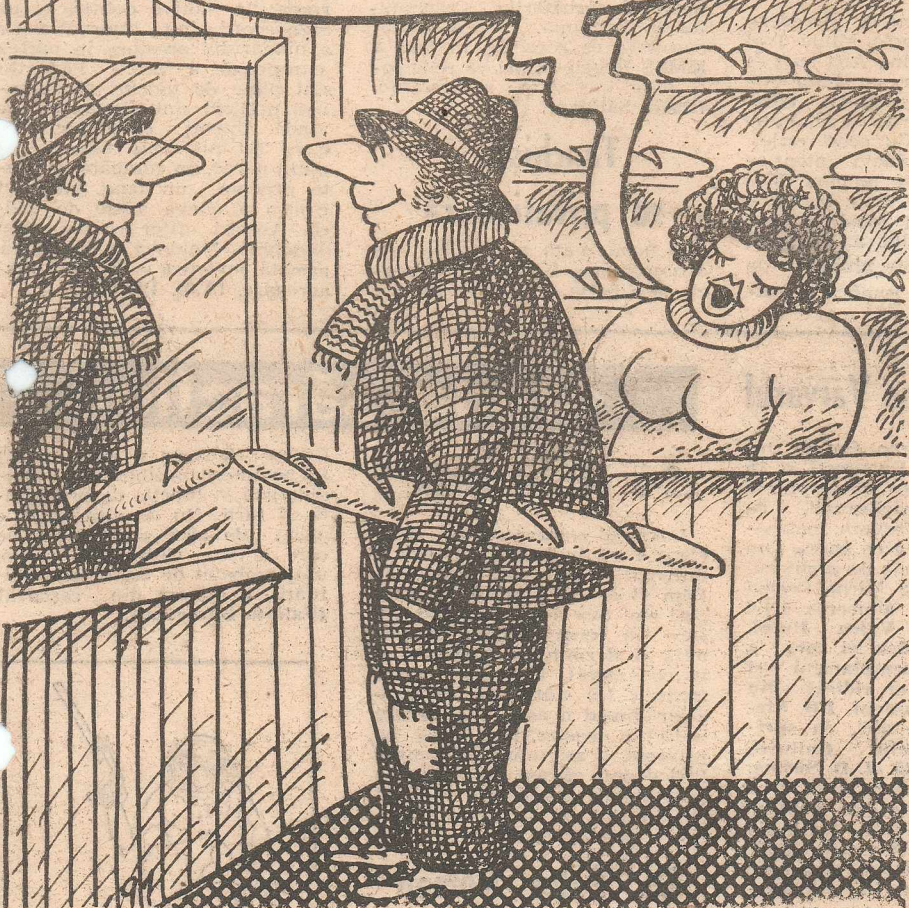
BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

UN DUMICAT PE SĂPTĂMÎNA

...VEDEȚI,
FRANZELA ASTA
VĂ DĂ UN AER DE
INTELECTUAL!

Desen de AUREL ST. ALEXANDRESCU

LA POMUL LĂUDAT AL GUVERNULUI STOLOJAN

pag. 9

???...???

CÎTE
PARALE
FAC
AMERICANII

pag. 4

UNDE-I "SOIUZ"
E ȘI HOTIE

pag. 13

ÎNTREBARE :

— Cum dispare „o anumită parte a presei” ?

RĂSPUNS :

— Prin ridicarea prețului hirtiei la peste 100 lei kilogramul.

CONCLUZIE :

Cineva are nevoie ca „o anumită parte a presei” să dispară!

pag. 6

Brancardierul care

**BATE
MURIBUNZI**

● Un monument închinat teroriștilor

pag. 3

● Instanța judecă sau arestează?

pag. 4

● Executați prin SIDA

pag. 8-9

THE CHOICE OF THE NEW GENERATION

FLACĂRA ÎNTREABĂ
DL. ION ILIESCU RĂSPUNDE

- Aducerea tezaurului în țară
- Divorț în stil italian
- Petre Roman n-are probe

pag. 2

16 — O PAGINA DE REBUS CU ADRIAN MITU

Dincolo de lauda ciocanului

La ultima sa conferință de presă dl. președinte Ion Iliescu a zămbit din nou cu gura până la urechi și, în general, a dat răspunsuri satisfăcătoare, de bun doritor să facă pace în familie. O singură dată Domnia sa și-a ieșit din peșteri și a glasuit cu o voce mai sus, cațavă puștelii în grădina pamfletului: cînd a venit vorba de rege și de monarhie. Dar, se înțelege, nici în acest caz urechile nu depinde de ridicarea tonului.

La ce se ocupă cu propagandă ateistă, care nu are decât nicioare argumente iluministe din secolul al 18-lea, dl. Iliescu a rămas și de astă dată, în combaterea de către Domnia sa a jocii monarhice, demonstrația și limbaajul din școlile raionale de partid din anii 50. Un important pas înainte, asigură. Astăzi, după dl. Iliescu, forma de guvernământ monarhică este istoricește depășită, contravine organizării democratice a societății. Dacă pe mine, a spus dl. președinte, care sînt aici doar pe doi ani — și am înțeles, din felul cum s-a exprimat Domnia sa, că n-ar prea mai dori să candideze pentru un nou mandat —, mă contestă atîta cu vehemență, cum va fi atunci cînd cei din fruntea statului s-ar afla acolo pe viață, ba încă și cu posibilitatea de a-și lăsa funcția moștenire?

Unii, mai puși pe glume, ar caracteriza spusele dlui președinte despre monarhie citind cunoscutul proverb românesc „figa-nu-și laudă ciocanul” (tîrșește, fără ca acest lucru să însemne vreă trimitere la cinia dlui Iliescu, ci exact în sensul în care au utilizat aceste vorbe doi eroi, amîndoi români, din piesa lui Alecsandri „Piatra din casă”); alții ar numi intervenția prezidențială o pledoarie pro domo sua, cu alte cuvinte, trebuie să-l combat pe rege și tronul ca să pot rămîne cu președinte. În realitate însă, denaturarea de către dl. Iliescu a realității este mult mai profundă, fiind vorba, pe lîngă pledarea propriei cauze, și de o înlocuire a analizei situației reale cu vorbe umflate, cu „teze” din operele celor patru mari dascăli ai proletariatului. Teze infirmate de istorie. Întrucît, dacă ne uităm cu atenție în jurul nostru, în Europa adică (întrucît România se află în Europa, nu-i așa?), vom constata că țările cele mai dezvoltate, mai prospere, mai civilizate și mai democratice sînt monarhiile. Cu notabilă excepție a Franței (deși toți adepții republicii arată cu degetul spre ea, Franța rămîne de fapt un caz izolat); drumul spre republică pe care l-a început în 1879 a fost o cursă cu un singur concurent și a Germaniei (devenită republică în condiții cu totul specifice), restul republicilor de pe Vechiul Continent sînt mai sărace, mai înapoiate și mai instabile politice decît monarhiile.

Acestea sînt faptele. Încăpășinate rău, ca orice fapte (așa ziceau cei vechi). Și totuși, după cum am văzut, ele nu l-au descurajat deloc pe dl. președinte Iliescu să ne spună că monarhia „contravine organizării democratice a societății”. Se vede treaba că tocmă de aceea noi, românii, pe vremea republicii, sub Ceaușescu, ne-am scaldat în democrație, iama am dat, de cap ne-am făcut, în timp ce englezii, belgienii, suedezi, spaniolii, danezii, norvegienii și alții gemeau crunt sub regii lor, care le răpeau orice puțință de libertate, orice fărîmă de democrație, orice urmă de drepturi ale omului și se uitau cu jînd la noi și ne invidiau. Și probabil că așa fac și acum, întrucît noi tot președinte avem, iar ei n-au scăpat de monarhi; ce n-ar da ei să fie în locul nostru!

De ce la noi se impune în momentul de față soluția monarhică? Pe această temă se pot scrie — și se vor scrie, cu siguranță — studii aprofundate. În articolul de față, doar cîteva cuînte. Argumentul practic: după cum am văzut, viața a dovedit superioritatea, în Europa, a monarhiei. Dacă nouă nu ni s-ar fi întimplat, după război, sinistra republică și noaptea comunistă și am fi avut, să zicem, soarta Belgiei, am fi fost cam la nivelul de acum al Belgiei. Argumentul istoric, al tradiției: tot ce s-a făcut de seamă în România modernă este legat de monarhie. Argumentul politic: țara ar dobîndi factorul de stabilitate, de echilibru, de prestigiu de care avem atîta nevoie în prezent. S-ar elimina risipa uriașă de energie, de timp și de bani pe care o presupune înfruntarea pentru magistratura supremă în stat. O astfel de înfruntare ar deveni inutilă, oamenii politici și-ar putea consacra forțele și talentul gospodăririi bune a țării. Am dobîndi în lume audiență atît de necesară pentru obținerea de sprijin financiar, economic, politic și de asistență în cele mai diferite domenii. Argumentul juridic: la noi republica este ilegală, impusă din afară cu tancurile, poporul român n-a abolit niciodată monarhia. De aceea un referendum în această privință nici nu-și are rostul, trebuie pur și simplu restabilită situația de drept.

Politica bună exclude atît cinismul, cît și sentimentalismul. Presupune însă — pe lîngă multe altele —, moralitate. Iată de ce nu se cade ca dl. Iliescu, jăduindu-și ciocanul, să lăcrimeze după alții tîneretii, cînd la cursurile de marxism-leninism i se spunea că monarhia este perimată și că drumul omîenirii către viitorul luminos (de aur) trece numai prin republică.

ION D. GOIA ■

Flacăra întrebă Dl. Ion Iliescu răspunde

O nouă întîlnire cu presa la Palatul Cotroceni. Notăm răspunsurile dlui Ion Iliescu la întrebările redactorului nostru.

Aurelia BORIGA: — Situația critică prin care trece țara acum pune din nou pe tapet tratativele pentru aducerea în țară a tezaurului. Cînd veți începe discuțiile cu Moscova?

Ion ILIESCU: — Problema tezaurului a fost discutată la Moscova în momentul în care am mers pentru semnarea tratatului. De atunci am avut și alte discuții cu reprezentanții ministerului de externe sovietic. Ni s-a spus că nu există documente suficiente și se caută pentru a fi desoperite. Chestiunea s-a îngreunat acum pentru că ministerul de externe sovietic se reorganizează. Pînă acum nu avem niste rezultate palpabile. Doar discuții. Ministerul nostru de externe a făcut o documentație cu informațiile care există la noi din momentul în care s-a depus tezaurul. Inclusiv faptul că după al doilea război mondial din tezaur s-a primit cîte ceva: cloșca cu pui de aur și alte piese. Am solicitat să se facă toate investigațiile.

A.B. — După ultima mineriadă, dl. Petre Roman l-a acuzat pe Virgil Magureanu că l-a dezinformat. Virgil Magureanu va este direct subordonat. Care este adevărul?

Ion ILIESCU: Petre Roman a făcut o afirmație, dar nu a prezentat nici un fel de probă. Verificînd lucrurile, am aflat că toate informațiile de care a dispus S.R.I.-ul au fost prezentate și la președinte și la guvern. Nu am elemente care să confirme spusele lui Petre Roman.

A.B. — Dorim amănunte despre relațiile dintre dumneavoastră și Petre Roman acum.

Ion ILIESCU: — Sper să fie relații normale, bazate pe responsabilitatea politică a doi oameni angajați în evenimentele revoluționare din decembrie, în perioada pre-electorală și în perioada de guvernare. Sigur că s-au acumulat niste elemente de amărăciune personală, desi ele au fost exacerbate și nu am înțeles de ce. Dar, mă rog, neînțelegeri, diferențe de aprecieri, într-o direcție sau alta, sînt firești între doi oameni. Dar nu cred că ele pot afecta puternic înțelegerea noastră.

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Christine Valmy —

dialog cu fard

și fără fard

Ne-a vizitat la redacție doamna Christine Valmy al cărei business îl reprezintă chipurile frumoaselor lumii.

În numărul viitor al revistei, frumoasa redacție „Flacăra”, doamna Aurelia Boriga, va prezenta un dialog cu fard și fără fard cu această celebritate mondială.

La închiderea ediției!

Regele în țară

Din surse demne de încredere am aflat că Regele Mihai I al României și Regina Ana au fost invitați, de către un grup de intelectuali basarabeni, să-și petreacă sărbătorile Crăciunului în Basarabia. Cu acest prilej, frații noștri moldavi intenționează să realizeze un nou POD DE FLORI peste Prut, pentru a putea veni toți românii, de-o parte și de alta a Prutului, să-și vadă regele alungat de către comuniștii români și bol-

șevicii sovietici. Interesantă perspectivă.

Din aceleași surse demne de crezare și verificabile, de altfel, am aflat că Frontul Democratice Antitotalitar din Cluj (F.D.A.) a trimis o invitație telegrafică regelui Mihai, în sensul că M.S. Regele Mihai I de România și Regina Ana să-și petreacă sărbătorile Crăciunului în România. F.D.A. Cluj socotește că prezența în țară a MMSS Regele Mihai va reda românilor încrederea și speranța. (Dorin Sălăjan).

Tanchiștii

se privatizează

O nouă pată a armelor se conturează în U.R.S.S., mai precis în Siberia. Un ofițer român,

reîntors acasă după ce a slujit ani mulți în armata sovietică, a povestit că în Siberia poți cumpăra la piața liberă arme de toate felurile. La fel de ușor se poate cumpăra un tanc. Trecearea dincolo de Urali a unei mari părți din efectivul de tancuri sovietice, în Asia deci, a avut drept scop micșorarea din motive politice și pe baza acordurilor internaționale a numărului acestora în partea europeană a U.R.S.S. Pădurile sînt pline de tancuri și numeroși militari sînt dispuși să le vîndă. Uneori la prețuri de circa 200 mii ruble alteleori, puțin noroc, un cumpărător poate procura un tanc nou-mont contra a cîteva sticle de vodcă. Același ofițer român din Republica Moldova a opinat că armata sovietică e în plină dez-agregare. (A.M. PRESS).

Miron Cosma Varvarul

Călătorul Miron Cosma, binecunoscut la București și în lumea largă, vrea să-și piardă urma printre intelectuali, cu ocazia Sfintei Varvara, patrona minierilor. Iată ce spune un comunicat semnat de scriitorul Dumitru Velea și Miron Cosma liderul: „Pentru aducerea artei și frumosului în Valea Jiului, în viața minerilor, și spre a cinsti opera exemplară și tragicului scriitor ridicat din rîndul acestor oameni, I.D. Sirbu, s-a înființat aici, cu sprijinul Ministerului Culturii, Fundația culturală „I. D. Sirbu”. Cu o nouă conducere și cu sprijinul Ligii Sindicatelor Miniere Libere Valea Jiului, instituția aceasta (Teatrul Dramatic „I.D. Sirbu” din Petrosani), acum pe cale de renaștere, inițiază Festivalul de creație „I.D. Sirbu”, în ediție anuală, în perioada 4—5 decembrie 1991, chiar în tradiționala zi a minerului, sfînta Varvara”.

Pînă și dl. Petre Roman, amicul domnului Miron Cosma, s-ar îmbujora de invidie...

Crima lui Rouletabille. O excepțională carte polițistă semnată de Gaston Leroux, reprezintă numai una din marile atracții ale ALMANAHULUI „FLACĂRA” pe care îl vom oferi în curînd cititorilor noștri.

Moda săracilor

„S-a oftcat moșu”

Interviul pe care revista „Flacăra” i l-a luat lui Dan Iosif a deranjat unele fete înalte. Aflăm chiar de la interviuat că „cel mai tare s-a oftcat moșu”, care i-a cerut acestuia să trimită o dezmințire. Consecvent în convingeri, Dan Iosif a refuzat și l-a sfătuit să adreseze chiar dinușul o asemenea cerere redacției noastre. În ceea ce ne privește, îl asigurăm pe domnul Bîrlădeanu că noi vom publica o asemenea dezmințire chiar și cînd dinușul va test de sub imunitate parlamentară.

Dl. Petre Roman

„a mușcat din cașcaval”

Din surse apropiate fostului premier, aflăm că acesta a fost sfătuit de oameni de bine (alde

Secăres, Severin și mulți ca ei) să antaneze posibilitatea candidaturii la funcția de președinte al țării. Nu de alta, dar e păcat de alea șapte limbi pe care le știă. Cert e că Pedro, ușor amestecat de cultul personalității, a mușcat din cașcaval. (Valeria Dorneanu).

AVIZ ÎNTREPRINZĂTORILOR

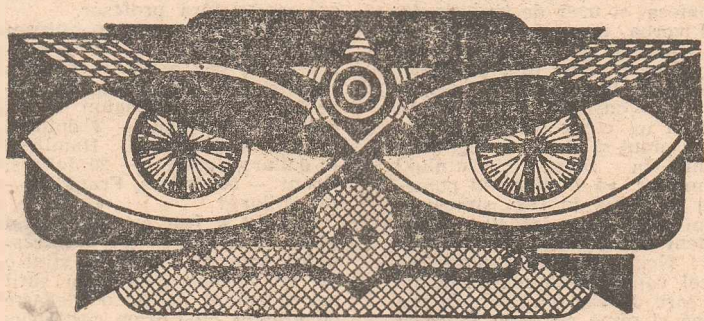
Societatea „PUBLICAȚIILE FLACĂRA” S.A. București angajează în toată țara, prin contract sau la cerere, difuzori pentru revistele „FLACĂRA”, „REBUS”, „FLACĂRA BIS”, „ALMANAHUL FLACĂRA” în condiții avantajoase. Pentru relații, Piața Presei Libere nr. 1, parter, telefoane: 17 48 91 și 17 59 69.

Nu le puteți citi

decît în revista „Cuvîntul” nr. 47

- Traficul cu copii din România. Filiera spaniolă. Diplomati și mafioți.
- Grecul cu două neveste și cu copil de împrumut — istoria unei groaznice afaceri de înfiere la Galați.
- Cotroceni interceptează telefoane, ori SRI-ul raportează telefoanele interceptate?
- Florian Pittiș o redescoperă pe Anda Călugăreanu.

UN MONUMENT ÎNCHINAT TERORIȘTILOR?

Prin hotărârea Guvernului nr. 1307 din 15 decembrie 1990, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 149 din 27 decembrie 1990, se precizează, prin două articole, următoarele: — art. 1: Lucrările pentru executarea monumentelor eroilor revoluției din decembrie 1989 care se vor amplasa în Piața Universității, Piața Revoluției, Piața Romană și zona Biserica Kretzulescu (s.n., n.a.) se vor executa în mod derogatoriu, plata făcându-se pe baza notelor de comandă. — art. 2: Fondurile necesare se vor asigura din contul „Libertatea”, fiind puse la dispoziția Primăriei Municipiului București. Deci, altfel spus, Primăria Municipiului București este titular de fond și, în același timp, beneficiar al lucrărilor. Care au, din nefericire, ca și alte proiecte și evenimente postrevoluționare, același aer de scenariu parodic.

In memoria teroriștilor

Prima „pietă de temelie” a să (cel puțin teoretic) la acest straniu monument a fost Nota de fundamentare a Primăriei Municipiului București emisă de primarul general (de atunci până mai ieri) inginer Nicolae Vioeș Oproia. În ea se specifică faptul că „având în vedere urgența cerută”, lucrările la respectivele monumente vor face excepție de la actele normative și prevederile legii investițiilor nr. 9/1980, plata urmînd a se face pe baza notelor de comandă aprobate de Primăria Municipiului București. Nota se încheie cu următoarea explicitare: „În scopul de mai sus am întocmit prezentul proiect de hotărâre a Guvernului României, pe care îl supunem spre aprobare”. Urmăzând semnătura primarului.

Am abordat chestiunea în cauză cu d-nul colonel Radulescu Iordan, președintele Fundației Revoluției — Decembrie 1989. Dînsul a declarat că s-a opus construcției acestor monumente, pe care le consideră parodii și, în special, amplasării unui așa-zis monument în imediata vecinătate a bisericii Kretzulescu. În apropierea acestei biserici, în clădirile care, să ne amintim, au ars în mare parte, la cîțiva pași de biserică, precum și în fostul Palat Regal, au murit mai degrabă teroriștii decît revoluționarii. Dacă ne gîndim bine, de aici au pornit primele salve, primele tiruri, în acea fatidică după-amiază de 22 decembrie, spre sediul fostului C.C., ocupat de manifestanți. Deci nu acestea au fost locurile unde s-a murit demn în Revoluție! Și atunci, ne întrebăm, cui îi este închinat proiectatul monument? O altă întrebare (pînă la urmă retorică), din mulțimea celor care nu-și vor găsi vreun răspuns nici în zilele noastre.

O statuie de dinainte de revoluție?

Ar trebui reamintit și faptul că d-nul Radulescu Iordan are dreptul și obligațiunea, prin imputernicire oficială, să verifice modul în care s-au cheltuit fondurile atribuite de Fundație pentru construirea de monumente în cinstea eroilor martiri, precum și a modului în care rîniții și familiile decedaților își primesc drepturile. Ceea ce a și făcut. Pe firul cercetărilor, dînsul a descoperit, după cum ne-a declarat, că monumentul cu pricina (împreună și cu cel din Piața Revoluției?) costă în jur de douăzeci și două de milioane. Tot de la dînsul am aflat că a fost găsită o statuie mai ve-

che, a sculptorului Ion Nicodim, care ar trebui să fie amplasată acolo, deși această statuie, fiind executată dinainte de Revoluție, n-ar avea nimic în comun cu Revoluția! Nu statuia, însă, ar costa o asemenea sumă astronomică, ci plăcările cu marmură, aducțiunea unei conducte de gaz, alimentarea flăcării vesnice și alte lucrări. Am făcut unele investigații în privința acestor investiții și, de la un funcționar al Primăriei, am aflat că statuia cu pricina ar fi plătită de către Ministerul Culturii la aproximativ un milion de lei. Că ar fi fost executată, inițial, în atelier, din alt material decît din bronz cum este cea preconizată pentru instalare în zona Kretzulescu, turnarea în bronz fiind efectuată ulterior. Arhitectul care a lansat proiectul a fost d-nul Trîșcu.

Tot din contul „Libertatea”?

Localizarea mai precisă a monumentului în discuție ar fi lateral dreapta față de Biserica Kretzulescu, lângă Palatul Regal. Acolo ar urma (conform proiectului) ca un spațiu să fie datat cu granit negru. În afară de suprafața datată, pe dedesubt ar trebui să se instaleze niste conducte. Mai exact, trei: aducțiune gaze, aducțiune apă, scurgere apă. În afară de statuie, ar trebui să se mai afle acolo două fîntîni (un fel de „havuzuri”) de formă circulară, realizate din granit alb, labrador și negru (o singură placă de granit labrador costînd, de exemplu, la suprafața de un metru pătrat cam 7214 lei). Într-unul din „havuzuri” ar trebui să curgă apa, în celălalt să ardă flacăra vesnicei recunoscînt. Totul ar trebui completat cu o instalație de iluminare avînd niste lămpi de tip licurici. În fața tuturor acestora ar trebui să se găsească, potrivit felului în care d-nul Trîșcu a imaginat armonizarea, un cîmp de lălele și un front de copaci. Statuia d-nului Nicodim ar trebui, după cum ne-a fost descrisă, să reprezinte o femeie cu bratele ridicate. După părerea aceluiași reprezentant al Primăriei, toate acestea nu ar reuși să agrementeze ambientul. Conform dispozițiilor emise, am dedus că toată această investiție a fost achitată tot din generosul cont „Libertatea”, care a fost privit, probabil, în idilica ipostază de pungă fără fund. În privința vizelor care s-au dat, ele au fost împărțite între două grupuri: unul al Societății Arhitecților și celălalt al Comisiei de Urbanism. În ce ne privește, ne îndoiim profund că sufletul chinat al eroilor ar putea aviza, vreodată, o asemenea construcție. Mai ales atîta timp cît nu se știe pentru cine va arde flacăra vesnică...

MIHAIL GĂLĂȚANU

EU ZIC: „Să bage cartelă!”

Vineri dimineața, fără să cumperi un ziar din care să afli necazurile oamenilor sau ce hotărîri a mai luat guvernul, intri într-o piață a Capitalei: Piața Veteranilor. Nu te interesează nici prețurile, nici ce mezeluri sau oase s-au băgat, nici cota la zahăr, nici grămizile de varză și pepeni pe care țărani se chinuie să le vîndă și nici mizeria din jurul tarabelor. Cauți să găsești în forfota pieței oameni care să-ți răspundă cîștit ce griji au în pragul unei ierni dițicile, cum o anunță guvernul, fără energie electrică, fără lemne, fără cartofi... Se apropie de noi o nouă iarnă ceaușistă. Acum, însă, putem vorbi în gura mare, fără sfială, putem injura, continuăm din inerție să ne lamentăm, să oftăm, e vremea lui Iliescu. Cu emoție oprești oameni, în majoritate bătrîni, apăsați de povara mai ușoară sau mai grea a unei sacose, nu te interesează ce-au luat, cu cît și unde au găsit, le fixezi reportofonul în dreptul gurii și după ce-ți întrebă, ce anume vă îngrijorează în iarnă care se apropie, ți-e teamă... nu că te vor apostrofa sau te vor repezi, ți-e teamă că vor mușca din aparat, de foame, de furie, de durere.

Tofan Maria, 58 ani, pensionară: „Duceți-vă în „Gorjului” să vedeți că aia sînt mai aprovizionați. De patru zile aici n-au băgat ouă. Nu pot să merg toată ziua acolo, că eu am reumatism la picioare, cobor aici și cumpăr ce găsesc. Și nu bagă în fiecare zi și pensia mică...”

Pirlog Gheorghe, 67 ani, pensionar: „Iarna asta o să ajungă kilu de cartofi o sută de lei și piinea cincizeci. Nu știu cum e cu leii și dolarii ăștia, dar eu zic că o să fie rău. Dacă nu primim ajutoare... Înainte nu primeam ajutoare de la străini și-o duceam mai bine. Este?”

Piinea este un aliment de bază. În Piața Veteranilor sînt două centre de desfacere a piinii și alte două în apropiere. De obicei, vineri dimineața, din patru, un singur magazin are piine și o coadă de 50 de metri (măsurabilă cu pasul). Fixezi figurile oamenilor, rînd pe rînd. Aceiași bătrîni, tremurînd de frig, care-și sacrifică diminețile să cumpere piine pentru copii plecați la slujbă și pentru nepoții duși la școală. Dacă stau la rînd, întrebă pe cel care deja a cumpărat, dacă piinea este proaspătă, de parcă s-ar teme că pînă le vine rîndul o să bage piine veche și va trebui să aștepte un nou transport cu piine, poate mai bună... Dacă piinea încă nu a venit, ei așteaptă răbdători cu sacosele înfășurate pe mîini, o oră, două, pînă vine, că miine e sîmbătă, poimîine duminică, luni dimineața trebuie să fie piine în

casă. În așteptarea piinii poți afla ce s-a găsit ieri la pescărie, dacă azi o să bage cașcaval sau unt, vedeți că a adus oțet... Lumea vîrstei a treia, începi să crezi, se reduce la cîteva nume de alimente și la prețurile lor. Untul, brînză, carnea, cîr, cartofii, ceapa sînt borne existențiale a căror achiziție provoacă sărbători și... consens.

Dincă Aurica, casnică: „Am doi copii mici și dacă n-ar fi părinții mei de la țară, nu ne-am descurca. La iarnă îi trimt pe copii la țară, că acolo au lemne, că aici o să-nghetăm. Apă caldă nu avem, caloriferele nici nu se dezgheață, ce să facem...”

Bătrîn grăbit: „Du-te matale la mineri să-ți întrebă ce facem la iarnă, că toată vara s-au plimbat...”

S-o întrebă pe vînzătoare cîte piini a primit. O să-ți răspundă o cifră. Și dacă ajunge la toată lumea. De unde să știe? De ce n-a primit mai multe? Atît i-a adus? Aia de la fabrică sînt de vină. Și noi ce facem? N-au griu, n-au drojdie! Stai, dom'le, la coadă, nu ți eruşine să te bagi în față? Dacă piinea este proastă, veche și turtită, coada se neliniștește, dar îndură. Anul ăsta nu s-a făcut griu. De ce? Că a rămas necules pe cîmp. De ce? Din cauza țărănilor. Ba nu! Din cauza lui Iliescu! Ce, dacă era Raftiu, aveam? Polemica politică a pornit, va dura pînă vor ajunge la teighea, vor cere o piine proaspătă, deși știu bine că alta nu este, dar vor cere, vor întinde sula mototolită în pumnii, și conurile alea sînt proaspete, cînd le-ai primit? Cu piinile în sacose, ziua parcă e mai ușoară, trîim pînă luni, iar luni ne de-curcăm, ne-am obișnuit.

Andronescu Emilia, pensionară: „Să fie căldură, mamă! Dacă e căldură, e de toate”.

N.I., pensionar: „Alegeți-le n-o să ne fină de foame. Lumea trebuie să muncească, că nu se muncesc. Degeaba îl aleg eu pe nu știu care primar. Ce poa să facă un om? Toți trebuie să facem, să punem mîna, griul și porumbul e pe cîmp și noi facem politică”.

Anonim: „Să bage cartelă, cum a băgat Ceaușescu. Să nu mai vină țărani să ia cîte 20 de piini...”

Încercă să-ți revii. Poate că nu piinea este cel mai important lucru pe lumea asta. Dar cînd vezi că atîția oameni vorbesc despre ea, despre prețurile ei, despre sacrificiile făcute pentru a o cumpăra și cum povestesc ce-au mai gătit, ce-au mai găsit, încerci să crezi că ceva s-a petrecut în sufletul lor sau că cineva și-a bătut joc de acești oameni simpli, nevoiați și trecători.

PETRE BARBU

AH, CONVERTIBILITATEA!

10 lei cartoful 1

Mă rog frumos, ați dat la tipar și pensia mea?

Mai cheamă și-un ciine

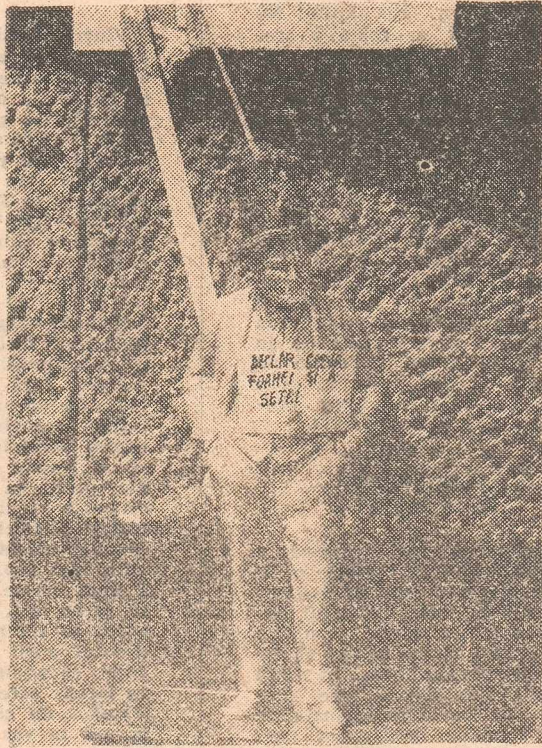
Gregorio Rizo după trecerea Gârzi Financiare

Guvernul e în aer

Fotografii de PAUL AGARICI și LEONARD CHIOVEANU

La vremuri noi, tot ei!

Fotografii de GIG MOTOIANU

Azi, „colaborează” Ministerul Apărării Naționale

Cine și-a strâns Marx în caschetă, general ajunge!

Promotie 1959, tovarășul Lucian Cuda absolvă Școala de ofițeri de geniu, construcții și căi ferate. În calitate de comandant de pluton elevi al Școlii „N. Bălcescu”, are mari probleme cu disciplina (absente de la program, nu își execută sarcinile), fiind sancționat deseori cu arest. Cunoșcându-se cu comandantul Emil Burblea de la Secția Militară a CC al PCR, este adus la Consiliul Politic Superior al Armatei, în cadrul Biroului de psihologie, pedagogie și sociologie, desi nu avea pregătirea necesară.

Ajuns în funcția de cercetător științific în biroul condus de col. Marin Mirea, se manifestă ca un ofițer indisciplinat, cu dese întârzieri la program sau în realizarea rapoartelor de cercetare. Incompetența profesională și-o acoperă prin comentarea ordinelor sau bruscare colegilor, mai mici în grad, pe care-i desconsideră total. În urma unor certuri violente cu șeful de birou, îi aruncă acestuia în față cascheta și refuză să mai lucreze. Cunoșcând poziția de agramat a g-ralului Ilie Ceaușescu față de munca de cercetare științifică în domeniul sociologiei militare, tov. L.C. se dă bine pe lângă acesta și denigrează competența celor ce făceau parte din biroul respectiv (desi trei ofițeri erau absolvenți la zi ai Facultății de sociologie din București), sarjind pe desființarea aceluia colectiv. Manevra prinde și ceea ce dorea să realizeze. Biroul este desființat, colonelul Mirea este pensionat, iar ceilalți trei ofițeri sunt împrăștiați care-nctro.

Mutat lector în Biroul învățămînt științe sociale din cadrul Direcției de propagandă și cultură a CPSA, tov. L.C. își dovedește incompetența. Nu se arată capabil de a realiza nici o programă de învățămînt pentru școlile militare, iar controalele efectuate de el la catedrele de profil nu au nici o eficiență. De altfel, cum ar fi putut avea, cînd tovarșul era preocupat doar de a se afirma ca un autentic „filozof” marxist-leninist? Rînd pe rînd, șeful biroului, col. (r) Constantin Frîntu și șeful secției propagandă, col. Cornel Bărbulescu (actualmente, directorul Editurii Militare) sesizează șefii ierarhiei care îl mută pentru incompetență în conducere, lipsă spiritului organizatoric și dezinteres în activitatea profesională. Intr-o funcție didactică, la Academia Militară.

Lipsit de spirit de echipă, de colegialitate, colonelul — pe atunci — Cuda este izolat de colegii de catedră și ofițerii studenți. Prelegerile sale stufoase sînt lipsite de interes, mai ales că exagera latura ideolo-

gică a filozofiei. Amprenta acestei atitudini este de regăsit și în lucrările așa-zis „filozofice” pe care le-a elaborat „Omul, cunoașterea, gnosologia” și în care bate cîmpii, explicînd omul din perspectiva lui Marx și pledînd pentru depersonalizare și ideologizare forțată. Tocmai se căuta o modalitate de a fi îndepărtat din academie, întrucît nu avea nici cunoștințe, nici aptitudini pedagogice, cînd au intervenit evenimentele din decembrie 1989.

Se oferă voluntar să lăse în actuala Piață a Revoluției — unde era dispozițional Academiei Militare — și i se dă comanda unui pluton de ofițeri. Participă la reprimarea revoluționarilor din Bd. Magheru, fără a deschide foc. Se înapoiază la Academie și participă la activitățile ordonate.

La scurt timp, simțind de unde bate vîntul, se repliază, așteptînd un moment propice. Ocazia mult-așteptată apare sub forma unui foarte bun amic, col. (r) Nicolae Cănușescu, fost redactor TVR, care îi aranjează o intervenție pe postul național. Demagog și oportunist, el care 24 de ani a fost activist de partid, lector al CPSA — de nenumărate ori trimis la întrunirile fostului Tratat de la Varșovia —, el care a fost membru al comisiilor care au controlat armata din partea CC al PCR, tocmai el apare la televiziune înfierînd stilul dictatorului al generalului Ilie Ceaușescu!

Dar farsa prinde. Urmare a ei, este chemat la minister și din ordinul g-ralului Militară — pe atunci, ministru al apărării —, este instalat în fruntea Direcției de Cultură, Educație și Sport, în același birou în care lucrase pînă la revoluția g-ralului Ilie Ceaușescu...

Atunci cînd ofițerii din minister, pînă la gradul de colonel, se revoltă și cer plecarea „pensionarilor”, generalul Cuda împreună cu d-l prof. Măgureanu Virgil din CFSN îi dezarmează și arestează cîțiva dintre ei, considerîndu-i „contrarevoluționari” (?). Drept recompensă este avansat la gradul de general maior. La protestul întregii armate, manifestat în scris, prin adunări și rapoarte, este mutat din această funcție și numit comandant al Centrului Militar Teritorial București, desi nu avea competența necesară (generalul Cuda are ca studii numai școala militară, neabsolvînd nici un curs de perfecționare, nici Academia Militară).

Prudent, nu se amestecă în problemele specifice ale acestui comandament și este trimis, pentru trei luni, în S.U.A., la

instituții militare de învățămînt (pentru a se pregăti pentru vreo funcție ministerială!). La întoarcere, la propunerea dlui Victor Stănculescu — devenit, între timp, ministrul apărării —, și susținut de ex-prim-ministrul Petre Roman, este numit ministru secretar de stat și șef al Departamentului învățămînt, știință și cultură.

De aici începe odiseea. Fără a se consulta cu subordonații, impunînd un stil dezorganizat care-l caracterizează, face noi scheme de organizare, modifică state, mută în funcții necorespunzătoare cadre cu o altă pregătire. Fostul activist de partid, noul domn-tovarăș nu se sfiește să încerce totul, să numească la academie, în funcția de șef al secției socio-umane pe g-ralul Man, care n-a predat nici măcar o oră de științe de profil. Nu respectă ierarhia funcțiilor, lucrează haotic cu subordonații unor șefi ierarhici, fără ca aceștia să cunoască ce au de făcut, se amestecă în treburile interne ale academei și ale altor instituții militare de învățămînt. Pentru a justifica denumirea improprie a departamentului, cere înființarea de noi direcții, subordonarea altora, din Marele Stat Major.

Pînă cînd? Poate pînă va ajunge ministrul apărării...

Domnule prim-ministru Stoiljan și domnule ministru Spiroiu, chiar nu aveți nimic de spus pentru a stopa carierismul acestui general român ce se dovedește a fi un pilon grosolan al structurilor comuniste din armată?!

Cum oare am putea încheia altfel acest profil rubicond decît dîndu-i posibilitatea însuși personajului să se exprime cu propriile cuvinte, așa cum a făcut-o în scris, în acele cărți devenite un fel de catapulte ale unui macabru darvinism social, în care întrebarea: „cum să transformi oamenii în mecanisme?” ținea locul catarinului.

„Starea comunistă a societății este, în fond, o stare de optim funcțional pentru toate nivelurile organizării sociale, inclusiv pentru om iar de pe pozițiile materialismului dialectic este clar că proiectarea stării de optim funcțional presupune utilizarea unor teorii operaționalizate”. (Omul, valorile și axiologia — Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1982, pag. 26)

Orice ne-ar spune dl. Cuda acum, nu ne-ar putea explica cum ar fi putut fi obligat să scrie, fic și în '82, asemenea ineptii...

PAUL VINICIUS

Cîte parale fac americanii

Nu știu cine dracu' m-a pus să pronunț, într-o conversație cu un întreprinzător, cuvîntul „faliment”. „Ptiu! Să n-aud! Dă-ți peste gură!”

Și mi-am dat ca să nu zică omul că-i aduc ghinion cu cuvîntul asta — nevinovat la urma urmei, ba chiar bun de a-duce-măci și ușor de înghițit, fiind vorba, în timpurile noastre de scumpete, de „aliment”, dacă nu ni s-ar pune de-a curmezișul în gît birna asta în formă de „f”. Vedeți-o! Răsucită în sus ca un cîrlig bun de împiedicat omul și care s-a înghesuit taman în capul cuvîntului! Domnilor, vă implor, nu pomeniți de funie în casa spinzurului și de — ați ghicit! — faliment în dugheana comerșanului! Negustorul sfîrșitul de secol capătă culoarea ridichei pe care o mănîncă pe furis cu slană și pîine pe unde apucă și să nu-și piardă timpul cu ospețe. Acum lucrează pentru el și nu pentru întreprinderea socialistă unde stătea la taclale în timpul mesei, ba își permitea să și tragă cîte un pui de somn.

„Acum au venit timpuri grele, domnule! Cînd mă duc acasă, abia de mă pot ține cu atîta măruntis în buzunare! — Mă mai duc, pe la biserică, vezi bine, că mai repede intră o cămilă prin urechea acului decît un bogătaş în împărăția cerului și mă rog lui Dumnezeu să nu-mi dea să cîștig cît pot duce. — Că mă pot schimba într-o bună zi sau pot să dau întreg popl și pe certificatul de deces medicul legist o să scrie: „moarte violentă prin obturarea cu bani a căilor respiratorii” ori „strîmt de băneț”.

„De cîte feluri poate fi moartea pe bani? De trei feluri: moarte pe dolari, moarte pe mărci, moarte pe forinți! Și, pardon să nu fiu acuzat de lipsă de patriotism! — mai există o moarte — moartea pe lei, dar moartea aceea nu-mi trebuie. Că-i moarte lungă și te chinuie la pat 180 de zile, în timp ce altul, cu moarte pe dolari se prăpădește într-o singură zi. Nu se mai chinuie. Vezi bine, plătește moartea să-l ia mai repede, să nu stea la coadă.

Dar eu nu mă tem, domnule, de moarte! Mă tem de un singur lucru: de faliment!”

De cuvîntul asta noi n-am auzit decît din romanele lui Balzac și Zola. Ceaușescu nu cunoștea cuvîntul în cauză, acesta era destinat numai capitalismului în putrefacție, dar lată, al dracului luera c-a micș:

lit-o socialismul, iar burghezul cu piciorul cangronat încă din 1917 s-a însămătorit subit și fuge ma' ute ca un iepure.

Stai să vezi! Să nu mă păcălească puradeii din piață cînd cumpăr „dollars”, închipuie-ți ce-am făcut? Ce? Ha, ha, ha, ride comerșantul, am învățat englezește fără profesor.

Sîr, înainte vreme nu puteam suporta limba asta care-i pentru gîște, dar acum I speak a little și știu cîte parale fac americanii: Washington — 1 dollar, Jefferson — 2 dollars, Lincoln — 5 dollars, Hamilton 10 dollars, Jackson — 20 dollars, Grant — 50 dollars, Franklin — 100 dollars!

Ultimul a fost cel mai deslept: asta a inventat paratrăsnetul, domnule! Asta am știut-o de pe vremea cînd am sîtit paratrăsnetul de pe o magazie pe vremea cînd eram gestionar. Am sperat că atunci cînd vine ploala să binevoiască Cel de sus să arunce un mic fulgeras acolo să scap de lipsuri. Nu, nu, m-ai înțeles greșit. De lipsurile din gestune!

Fulgerasul n-a venit, eu aveam informații de la serviciul meu propriu de informații că vine comisia în control și atunci am fost nevoit să-l ajut o firă pe Domnul cu bricheta.

Dar de faliment mă tem mai rău ca de trăsnet!

Că dacă nu plătești debitele ce-mi revin o lună, două, trei, treacă-meargă, dar am auzit că după 6 luni ești declarat FALIT prin hotărîre judecătorească!

Oare o să se înființeze și la noi o puscărie pentru datornici ca și la englezi? Atunci, se pot înfîlîni, pentru prima oară în România, hoții cu păgușali. Să vezi ce păruială o să se încingă! N-o să ne mai jucăm de-a hoții și vardiștii, ci de-a hoții și faliti!

Eu mă tem de faliment chiar dacă m'ar spune unii să nu mă tem! Pentru că Garda financiară este Garda de fier! Cum adică? întreb eu uluit.

Pentru că Garda financiară e poate arunca după grații. Care sînt o fier, nu de cîrnăți pîrărați cum întîlnesti la piață. C-aune! le-ar plăcea rațiilor la mît tica!

Grele vremuri postceausiste trăim, domnule! Că dacă cîștigi mulți bani, numai la ei te gîndesti, lua-l-ar dracu! Sau statul nostru pe impozite!...

PAȘCU BALACI

INSTANȚA JUDECĂ SAU ARESTEAZĂ?

Despre necazurile dlui Constantin Boșneag, fost economist la penitenciarul Jilava, revista noastră s-a ocupat în articolul „La Jilava hoții păzeau hoții”, publicat în nr. 4 / februarie 1991. Pe atunci, părea puternic marcat de iluminările elanurilor revoluționare: cum că presa o să fie, de-adevăratelea, a patra putere în stat și că justiția română, odată lepădată de Bobuleasa, va fi chiar... justă. La 8 luni după publicarea articolului, domnia sa a venit din nou la noi, dimpreună cu toate iluziile topele, declarînd, obosit și disperat: „Nu numai că nu s-a schimbat nimic, dar parcă-i mai rău ca înainte! Păi pe vremea lui Ceaușescu eu am reușit să ajung în audiență pînă la procurorul general, iar acum am fost pur și simplu dat afară de un funcționar.”

„Dacă nu taci, te arestez!”

În 7 octombrie, la Tribunalul Militar Teritorial București s-a judecat recursul pentru Dosarul 247/91 (inculpat: Alungulesei Dumitru, acuzat de delapidarea sumei de 121.376,70 de lei; responsabil în solidar: Boșneag C-tin și Săvulescu Alexandru). Dl. Boșneag spune că a trecut prin multe procese, dar nici unul nu i s-a părut mai în afara legii, ca acesta. În primul rînd, președintele completului de judecată, dl. col. Constantin Lucescu, nu numai că n-a dat voie nici uneia dintre părți să vorbească, dar nu i-a permis măcar avocatului, dl. Doru Paraschivescu, să susțină cauza, somîndu-l să facă referiri numai la Codul Penal, și nu la expertiza tehnică de la dosar. Cînd dl. Boșneag a încercat să protesteze împotriva ilegalității

de procedură, președintele l-a pus imediat la punct: „Dacă nu taci, te arestez!”. În aceeași zi, furiosul om al legii mai amenințase cu arestarea încă 6 persoane din alte procese. Așa stînd lucrurile, sentința în acest proces care nu s-a judecat a fost pronunțată imediat: recursul s-a respins, rămîndu-se definitiv hotărîrea Tribunalului Militar nr. 299/90.

„Președintele tribunalului mi-a dat calmante”

Ce mai putea face un om față de o așa de dreaptă judecată? Să iasă în drum și să urle, probabil Dl. Boșneag n-a urlat decît în curtea tribunalului, de unde a fost cules, cu bunăvoință, de președintele tribunalului care, mai întîi, i-a dat calmante și care a avut răbdare să-l asculte, să citească chiar și articolul din „Flacăra”, și raportul de expertiză repudiat de instanță. În final, domnia sa a re-nouat că judecătorul a greșit, a cerut scuze și a promis că va îndrepta greșeala.

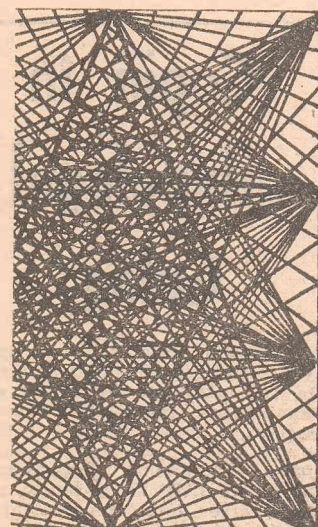
O altă sentință — dată peste noapte

În 21 octombrie, dl. Boșneag află cu stuporare, că, de fapt, procesul, a fost repus pe rol. „Necazu: altul acum — oftează dinul Avocatul meu, care este din Urziceni și căruia i-am plătit 2.000 de lei, refuză să susțină cauza la următorul termen, pentru că îl este frică.” Venerabilul avocat are înțelepciunea lui cînd e vorba de justiție: „Ce să faci, așa-i la Ministerul de Interne, mai bine o lăsam baltă!”.

VALERIA DORNEANU

Principalul prejudiciu pe care comunismul l-a adus societății românești nu este falimentul economic, ci cel moral. În absența acestuia din urmă, drumul către libertate, democrație și renaștere socio-spirituală a românilor, după evenimentele din decembrie '89, nu ar fi cunoscut atâtea convulsii și rătăcirii, ci ar fi fost lin, natural și viguros. Aproape toate impedimentele cu care s-a confruntat și se confruntă țara, din momentul scuturării de dictatură, vin din manifestările maligne ale unei spiritualități maculate, infectată încă de virusul roșu. Un aspect important al acestui adevărat cancer social îl reprezintă cramponarea de funcțiile importante a foștilor nomenclaturiști (așa-zisele eșaloane doi și trei ale PCR, confecționându-și acum biografii de falsă dizidență), care nu au bunul-simț de a se retrage și ispăși în tăcere, prin muncă onestă, greșile. În virtutea setei lor de putere și intuind stabili-

tatea precară a scaunelor înalte în care se lăfăie, mulți dintre ei își pregătesc deja căderea, pe saltele pline cu bani. Beneficiind de prerogativele funcțiilor pe care le dețin, grupându-se în caste închise, preferențiale, înșesate de reguli criptice, ei își pregătesc o retragere glorioasă, în care puterea socio-politică pe care o dețin astăzi este convertită în putere financiară, ceea ce le va permite pe mai departe un statut de excepție și cu pirghii ferme până la vârful piramidei puterii. Această mafie românească bazată pe abuz și corupție, asemănătoare unei abominabile caracatițe roșii, tinde să sugrume cu nenumăratele ei brațe orice viziune despre adevăr și dreptate, pe care milioanele de oameni simpli și cinstiți și le-au imaginat în zilele fierbinți ale lui decembrie '89, ca pe o tîrzie venire a zorilor.

CARACATIȚA I

Un senator cu deprinderi de bancher

După ce și-a adus jertfa de sine cu ocazia evenimentelor din decembrie '89, Clujul a redevenit — așa cum îmi mărturisea cu tristețe un prieten clujean —, același oraș cosmopolit, comod și conservator. Primii care s-au dezmeticit, după ce le-a mai trecut sperietura cu „revoluția” (he-he!), au fost tot „foștii”. Ei au fost cei dintii care s-au repezit să se privatizeze, punind la punct adevărate filiere de fabricat bani. Nu le-a fost rusine și nici greu nu le-a venit, multora dintre ei, să pozeze drept victime ale regimului trecut, drept dizidenți și, datorită atât celui heuripism caracteristic, cit și protecției tacite a partidului majoritar la 20 mai 1990, să-și adjuce funcții importante, de la înălțimea cărora s-au pus pe treabă... Caracteristică acestui modus operandi sînt structura complexă, înaltul grad de organizare și ramificare, precum și utilizarea „pionilor”, pentru a masca adevăratele personaje care formează nucleul fiecărui grup astfel constituit, în virtutea unor interese comune.

O astfel de afacere este și Banca „DACIA FELIX” (BDF), societate pe acțiuni proaspăt înființată la începutul acestui an. Desigur că nu stă în intenția noastră să descurajăm inițiativa particulară, cu atât mai puțin să pogram o instituție atât de necesară, cum ar fi o bancă. Numai că, în ceea ce privește banca în discuție, lucrurile nu sînt chiar atât de simple.

BDF, cu sediul la Cluj, str. Memorandumului nr. 28, a căpătat personalitate juridică în urma sentinței civile nr. 72/SC/1991 pronunțată de Judecătoria Cluj, în sedință publică din 27 februarie a.c. și este înregistrată la Camera de Comerț, sub nr. J 12/245/1991. Obiectul societății îl constituie: efectuarea de operațiuni și servicii bancare; atragerea de fonduri bănești; acordarea de credite în lei și în valută; prestarea de servicii bancare pentru activitatea de producție, de investiții, comercială și de prestări, etc. Pornind cu un capital de 1 050 000 de lei, BDF are drept membri fondatori pe d-nii Gi-

leriu Mircea, Petrescu Iustinian și Moțiu Adrian.

Surprizele încep în chiar acest punct, în care sîntem invitați să îi bănuim d-lui senator Moțiu plăcute deprinderi de bancher. Dar să nu ne grăbim. Printre membrii-asociați, îi mai găsim pe: Neag Liviu, director al RATU Cluj; Nicorici Mircea, director la IPEG, fost subprefect; Popescu Dan, director al RAI AFL (fost ICRAL); Bungardean Eugen, director adjunct la BJATM; Spinu Radu, director la Direcția Tehnică a Prefecturii Cluj și arhitect șef pe județ; Tălpeanu Mihai, primarul Clujului, fost director general la CUG; Olteanu Titus, secretar al Prefecturii Cluj; Șerban Grațian, subprefect de Cluj, și alții... Deci, numai lume bună. Iar la conducerea Consiliului de Administrație al băncii, îi găsim pe domnii Sima Ioan (președinte) și Hossu Mircea Horea (vicepreședinte), adică două personaje mai puțin cunoscute, cu biografii mai puțin tumultuoase, dar așezate chiar în linia întâi a afacerii. De ce oare?

Ambiții de 10 miliarde de dolari I

Pornind de la capitalul inițial, nimic nu părea a sări peste cal. Adică se lucra decent. Și asta, pînă în ziua de 16 august 1991, cînd Notariatul de stat județean Cluj autentifică, sub nr. 14558 cel mai năstrusnic înscris bancar din istoria României. Există funcționari cu 30—35 de ani de practică bancară care nici n-au auzit, nici n-au văzut vreodată așa ceva. Este vorba de acordarea de către BDF a unui mandat „irevocabil”, pe o perioadă de 90 de zile firmei HARDK HOLDING COMPANY LTD. — prezentată prin președintele Dott Sergio Fonzi și General Manager Sing. Bastal Graziano —, în vederea procurării unui credit de 1 370 Billion de Yen (moneda japoneză), echivalent a — nici mai mult, nici mai puțin —, 10 miliarde de dolari, pentru o perioadă de 20 de ani! Ca să vă faceți o imagine asupra enormității acestei sume, vă puteți gândi că ea reprezintă peste 888 de tone aur (cu puritate de 999,6 la mie), adică aproximativ 68 358 de lingouri

care, puse cap la cap, ar putea forma o bordură pentru 18,66 km pe șosea!

Din punct de vedere al acordării creditelor, trebuie spus că printre cele mai mari credite acordate vreodată vreunui stat cu o bună bonitate financiară a fost cel de 2,5 miliarde de dolari, acordat Braziliei. Nu trebuie uitat nici faptul că, prin anii '78, cînd România avea o datorie externă de aproximativ 10 miliarde de dolari, zece ani de crunte privațiuni a suportat acest popor pentru a plăti datoria. Și acum, tocmai o bancă particulară, proaspăt înființată, să își permită, fie și numai ideea unui asemenea credit?! Pare de necrezut. Și totuși!

Ceea ce atrage însă cel mult atenția este că unul din cele zece puncte ale acestui fabulos contract conține și mențiunea că respectivul credit este garantat de Banca Națională a României și de către Ministerul Economiei și Finanțelor, ceea ce ridică alte și alte semne de întrebare.

Și, ca în glumă, înscrisul este taxat cu suma de o sută și cinci lei (105 lei), în baza chitanței CEC nr. 1679 735/16 08 1991, emisă de agenția CEC 12/01 Cluj!

Verificînd autenticitatea acordului de garantare a Băncii Naționale, ne-am mai liniștit. Fiindcă, potrivit statutului său, BNR nu acordă garanții financiare. Deci, acordul său în ceea ce privește contractul semnat de BDF nu a existat. Este adevărat, au avut loc discuții privind contractul respectiv, dar li s-a explicat domnilor de la BDF că înscrisul este total irealist...

Chiar dacă demersul s-a dovedit a fi un simplu foc de paie, o concluzie se impune de la sine: stimabili acționari de la BDF joacă tare, nu glumă. Nu e puțin lucru să îți alimentezi ambiții uriașe, cifrate la miliarde de dolari, cînd, mai tot românul privește chiorș la prețurile afișate în vitrinele magazinelor și abia își duce zilele! Dar asta nu e totul, fiindcă o caracatiță are mai multe brațe. Iar noi nu v-am prezentat încă decît centrul ei vital...

(Va urma)
PAUL VINICIUS ■

NOI, SUBSEMNAȚII :

— Președintele Consiliului de Administrație al Băncii „Dacia-Felix” S.A. — SIMA IOAN

— Vicepreședintele Consiliului de Administrație al Băncii „Dacia-Felix” S.A. — HOSSU MIRCEA HOREA

— Directorul Direcției Relații Externe, Politică Valutară a Băncii „Dacia-Felix” S.A. — CIOBANU EMILIA LETIȚIA

— Consilier juridic al Băncii „Dacia-Felix” S.A. — PRODAN VASILE

În urma hotărîrii Consiliului de Administrație din data de 09.08.1991, acordăm un mandat irevocabil, pe o perioadă de 90 de zile de la primirea prezentei, pentru HARDK HOLDING COMPANY LTD, reprezentată prin Președinte Dott Sergio Fonzi și General Manager Sing. Bastal Graziano, în vederea procurării unui credit, în următoarele condiții :

1. Creditul se contractează în yen și se restituie în yen.
2. Creditul se transmite în U.S. Dollars — la paritatea schimbului din ziua transmisiei.
3. Cuantumul creditului este de 1 370 Billion de Yen cu restituirea a 1 370 Billion de Yen echivalent a circa 10 miliarde de U.S. Dollars, funcție de paritatea schimbului în ziua încasării și returnării.
4. Creditul se livrează integral în 90 de zile de la semnarea contractului.
5. Emisiunea — 80.

Incheiere de autentificare nr. 14558 din anul 1991 luna august ziua 16

În fața mea, Feurdean Petru notar principal, notar de stat, azi data de mai sus s-au prezentat SIMA IOAN, domiciliat în Municipiul Cluj-Napoca, B-dul 1 Decembrie 1918 nr. 76, identificat prin b.i. seria BK nr. 626468/1982 Mil. mun. Cluj-Napoca.

HOSSU MIRCEA HORIA, domiciliat în Cluj-Napoca str. Bralov nr. 37 ap. 2 identificat prin b.i. seria DH nr. 805765/1988 Mil. mun. Cluj-Napoca.

CIOBANU EMILIA LETIȚIA, domiciliată în Municipiul Cluj-Napoca str. Ștefan Mora nr. 8

6. Durata — 20 ani.
7. Dobînda — 5% asupra a 100% din creditul contractat.
8. Restituirea în prima zi după 20 de ani din data primirii banilor, integral, cuantumul celor 1 370 de miliarde de Yen.
9. Creditul este garantat de Banca Națională a României și de Ministerul Economiei și Finanțelor.

Acceptăm clauza impusă ca acest credit să nu fie folosit în industria militară sau în comercializarea de armament.

Prin prezentul mandat, noi, Banca „Dacia-Felix” S.A., vă acordăm mandatul nostru ferm pentru a acționa în vederea procurării creditului în condițiile menționate la punctele 1—10 de mai sus.

Ne obligăm să fim la dispoziția dumneavoastră pentru a semna toate documentele necesare.

Noi, subsemnații :
SIMA IOAN — președintele Consiliului de Administrație al Băncii „Dacia-Felix” S.A.
HOSSU MIRCEA HOREA — vicepreședintele al Consiliului de Administrație al Băncii „Dacia-Felix” S.A.
CIOBANU EMILIA LETIȚIA — director al Direcției Relații Externe, Politică Valutară a Băncii „Dacia-Felix” S.A.
PRODAN VASILE — jurist al Băncii „Dacia-Felix” S.A., ne facem responsabili, garanți și fidejutori față de Banca Națională a României, cit. și față de Ministerul Economiei și Finanțelor.

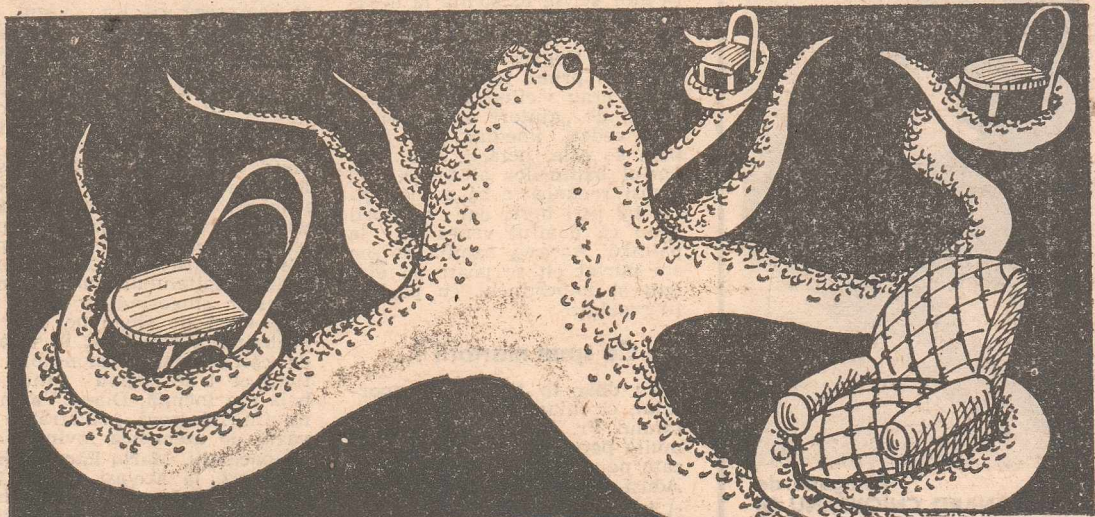
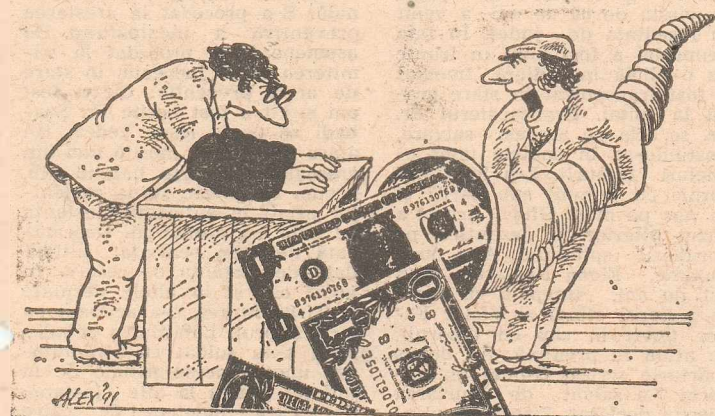
ap. 39 Identificată prin b.i. seria BR nr. 259753/1985 Mil. mun. Cluj-Napoca.

PRODAN VASILE, domiciliat în Cluj-Napoca str. Muscel nr. 11 ap. 6 identificat prin b.i. seria AI nr. 679423/1978 Mil. mun. Cluj-Napoca, care au prezentat actul redactat și dactilografiat și au consimțit la autentificarea acestui înscris și au semnat exemplarele lui.

În temeiul art. 4 din Decretul 377/1960
SE AUTENTIFICA ACEST IN-
SCRIS

S-a taxat cu 105 lei în baza chitanței CEC nr. 1679735/16 august 1991 agenția CEC 12/01

Notar de stat
Feurdean PETRU

Desene de AUREL ST. ALEXANDRESCU

Copiii în arhipelagul Gulag

În urma tratatelor cu guvernele de la Chișinău și Kiev pentru acordarea fondurilor de compensare materială a represaliaților, conform actualei legislații sovietice, Asociația Română a Victimelor Represiunii Staliniste (ARVIS) a lansat un apel către toți cei îndreptățiți să-și semnaleze prezența și identitatea la adresa ARVIS — București, căsuța poștală nr. 35—53, până la sfârșitul acestui an. Pe baza fondurilor alocate de cele două guverne, se vor stabili, începând din anul viitor, compensațiile individuale pentru cei ce au suferit (și probează legal), cu documente sau martori) impactul ororilor staliniste.

„Dintre scrisorile primite la asociație — îmi spune, de curind, dl. Mircea Duzineanu — unele povestesc întâmplări zguduitoare, atrocități greu de imaginat. Din 21 de membri ai unei familii, a supraviețuit o singură persoană. Copii deportați pe cind aveau între 7 și 11 ani s-au întors acasă — bătrînii. Unii au reușit, cu cîte greutăți, să vină în România. Pentru ca, ajunși la acest liman al tuturor speranțelor, cînd credeau că au scăpat de iad, să se trezească încă o dată deportați: în Bărăgan”.

Siberia nu ne dăduse Stalin. El doar ne-a luat: și din Moldova, și din Bucovina, și din Maramureș. Și Herța. Ba chiar și Insula Șerpilor.

În schimb ne-a dat politrucii. Ne-a dat securiști de frunte. Care să cultive aici minciuna. Ateismul. Învrăjbirea. Să distileze frica. S-o rafineze. Să perfecționeze lupta de clasă. Ei, mai ales ei, care veneau din infernul stalinist.

Unde, într-un sat din Basarabia — și „Doamne, parcă numai acolo?! — lupta de clasă a bolșevicilor s-a dus, pe viață și pe moarte, chiar cu o clasă. Cu o clasă întreagă.

De elevi. Era sat românesc, desigur. Cum altfel să fi fost. Dumnezeu mare?! Crima lor? Au intrins pe peretele clasei drapelul românesc. Tocmai în ziua cînd intrau în sat „eliberatorii”. Să-i dezrobească. De sub „jugul imperialist românesc”. Și ei nu înțelegeau. Și aveau curajul acela alb, indescifrabil sinucigaș, al pîilor de leu după ce-a fost împușcată leoaica.

Doamne, că i-ai iubit atît pe tîncii! acia încît le-ai îngăduit lor să fie martiri. Ca o apropiere de Tine, nu-i așa? Și au fost. Printre cei mai curajî dintre martirii aceluia sat pătimit.

Si au fost duși. O clasă întreagă. Înfrînți în lupta de clasă. Și deportați.

Toți.

DORIN GHERGHINESCU

Fotografie de LEONARD CHIOVEANU

Nu discutăm aici și acum RAPORTUL Comisiei parlamentare, cu privire la audierea persoanelor care, după 22 decembrie 1989, au fost nevoite să părăsească locul de muncă și domiciliul din județele Harghita și Covasna, precum și din alte județe transilvănene. Această dezbateră, altminteri bine venită, s-a prelungit oarecum lamentabil în parlament, iar vajnicii noștri parlamentari au reușit, în sfîrșit, să pună degetul pe rană. Între noi fie vorba, altă fesenistă, cit și udemeristă s-au dat în stambă. Poate că tocmai asta s-a și urmărit. Ne-am făcut din nou de risu' plînsu' grădiniilor municipale și, instantaneu, europene, ca la cupele de fotbal, în orice caz, din amintitul mai sus RAPORT liosesc cu desăvîrșire situațiile critice, dramatice, ba chiar tragice din județul MUREȘ. Evenimente nepermise de grave, condamnabile, au avut loc și în alte județe ardelenice (Satu Mare, Bihor, Arad, Cluj, Bistrița ș.a.). Profanarea unor monumente istorice, aiborarea steagului Ungariei, cîntarea imnului Ungariei în temple și în școli, au constituit o abatere gravă, intolerabilă, de la orice regulă de conviețuire pașnică, de bună vecinătate. Ungurii din țară dar, mai ales, din afara granițelor țării, au venit să-și sărbătorească evenimentele naționale la noi. De parcă sărbătorile naționale i-ar fi prins pe la vecini, într-un pelerinaj euro-asiatic, tradițional.

Sustinem deci, sus și tare, că Tîrgu Mureș a constituit, la vremea respectivă, portul de intrare al acestor evenimente supărătoare, inflamante, nepermise în nici o țară civilizată. 20 martie 1990 s-a constituit într-o zi neagră în calendarul nostru citadin, o zi desprinsă, cu voie, din ferparul evenimentelor tragice de după 22 decembrie '89.

Cum majoritatea acestor fapte condamnabile, abominabile de la Tg. Mureș (și nu numai) au îmbrăcat haina proceselor penale, noi le vom trata ca atare.

BESTIA ÎN HALAT ALB

Bestia și brancardierul

FRANCISC SZABADI (Fr. Sz.), brancardier la Spitalul Clinic județean Mureș, este născut pe 8 ianuarie 1950, în Eremeni, județul Mureș. Locuiește în Tg. Mureș (str. Gh. Marin, nr. 69, ap. 8). Studii: 8 clase, plus 3. Divorțat. Are doi copii minori. Inculpatul este trimis în judecată în stare de arest preventiv. Capetele de acuzație sînt: purtare abuzivă, lovirea gravă a pacienților, ultraj contra bunelor moravuri. Din anul 1983, de cînd lucrează la spitalul mureșean, a avut mai multe abateri disciplinare grave, cauzate de consumul abuziv de alcool și de indisciplina crasă. Omul avea un anume neastimpar în comportament, dar colegii i-au trecut cu vederea multe abateri prin simplul apelativ „săracul”. Adevărat, el nu era sărac decît cu duhul, dar buhul de om neprecios, necăpătuit i-a mers cît colo.

După cum se știe, mai mult în străinătate decît la noi, ziua de 20 martie 1990 avea să fie o zi fatidică. Vezi cazul COFARIU. În centrul municipiului Tg. Mureș s-a organizat o manifestație, de către cetățenii români de naționalitate maghiară. În după amiaza aceleiași zile, această manifestație „pașnică” a culminat cu violențe de nedescris. Au fost lovite, victimizate persoane absolut nevinovate. Cu pietre, cu pietre, cu drugi de fier. Mă rog, din arsenalul corpurilor contondente și tăietoare n-au lipsit topoarele, cuțitele, nu-ciagurile. Cu abilitate de profesioniști s-au folosit și cotețurile Molotov.

În mod cu totul explicabil persoanele rănite grav au fost transportate cu mașinile salvării ori cu mașini de ocazie la Spitalul clinic județean Mureș. Brancardierul Francisc Szabadi era de serviciu. Potrivit declarațiilor scrise existente la dosarul penal, Sz. Fr., împreună cu alți colegi (Orosz Levente, Ion Ludovic, Högves Iuliu Bela și alții), în prima fază ajutau oamenii grav victimizați. Despre ce fel de „ajutor” este vorba, vom vedea imediat. Fr. Szabadi se afla, hotărît, sub imperiul băuturilor alcoolice. El însuși recunoaște că a îngurgitat 1/2 litri bere, dar martorii spun că damful venea de la palință. Această nămilă de om s-a purtat cît se poate de violent și impertinent cu pacienții români.

Ce spun martorii ?...

Nu doar în timpul transportului, ci chiar și în incinta spitalului Fr. Sz. a lovit bestial multe persoane române victimizate pe străzile tirgumureșene. Aduși la spital în stare gravă și foarte gravă, acest enoriaș al paharului continua să le facă

re gravă, pe cărucioare sau pe coridoarele spitalului. Acesta și-a întesit însă loviturile.

Aspecte despre purtarea odioasă a acestui huligan se află înscrisă la dosar în declarații semnate.

Așadar, la dosarul penal nr. 739/P.1990 se află toate aceste depozitii scrise și încă altele asemănătoare. Avocați dibaci l-au învățat însă pe Fr. Sz. să nu recunoască nimic. Iar el a recunoscut doar „parțial color”. A pus totul pe seama băuturii, bat-o vina! În zadar i-a făcut observații severe medicul Mihai Esian, cit și studenții care se aflau în practică. Comportamentul sadic al acestui brancardier a continuat.

Recunoaștere din grup la poliția din Mureș

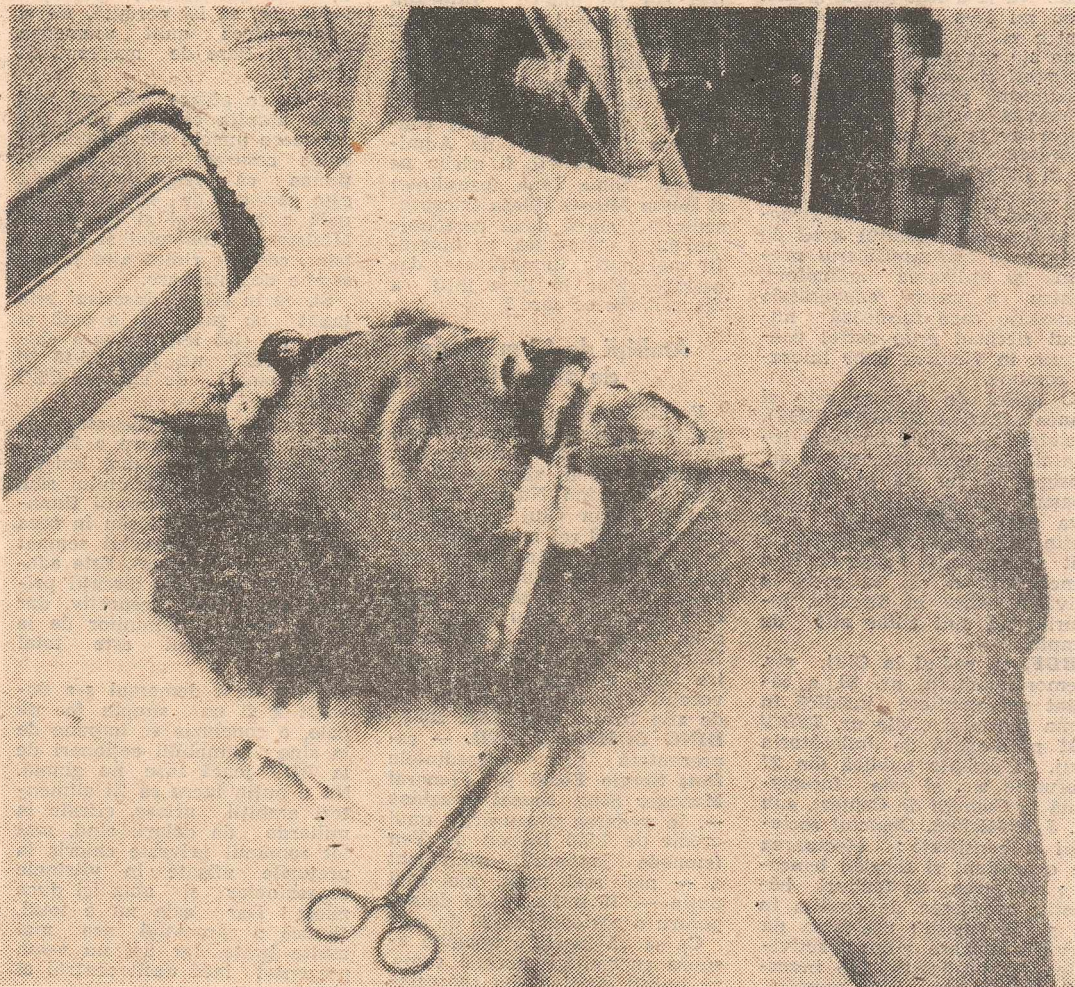
Una dintre victimele agresionate de către amintitul individ a fost bătrînul Gliga Flore din comuna Hodac, județul Mureș.

și studenți, au stat cu minile în sin și nu i-au venit de hac netrebnicului.

Altă victimă a sa a fost Ilie Petra (23 de ani, din comuna Ibănești). El a fost transportat la spital împreună cu alți doi răniți, aflați în stare gravă. Pe aceeași salvare se afla și „activul” Szabadi. I-a lovit brutal pe cei trei. Cu un ciomag, pe care-l avea la îndemînă, l-a lovit brutal pe unul dintre răniți, care se afla altminteri în comă. Strîns cu ușa (mai exact spus, la sediul Poliției județene Mureș a avut loc o recunoaștere din grup a făptuitorului), acesta recunoaște doar o parte din faptele sale. Fr. Szabadi încearcă să dreagă busuiocul, dar fără rezultat. Ba chiar tocmeste niște martori de aceeași limbă și de același grai, care vor să-l scoată bebeluș. Nici chiar așa, stimabililor!

Dosar penal pe rol

Între timp procuratura locală

viața imposibilă, bumbăcîndu-i cit cuprinde, cînd nu-l vedea nimeni. Maria Floarea, infirmieră la același spital, declară și semnează că l-a văzut pe suculmitul lovind în neștre pacienți români, agresionați inițial cu prilejul acelor faidice evenimente, de care am pomenit. Repetăm, evenimente deosebit de tragice, eludate la acea vreme de noua putere de la București. Martora Maria Todor (tot infirmieră la același spital) l-a văzut pe bandit lovind brutal un rănît român, pe care-l transporta în cărucior chiar pe coridoarele spitalului. Un alt rănît, puternic singerind la cap, cu pete mari de sînge pe corp și pe haine, a fost lovit în torace de către acest irresponsabil, în timp ce i se spălau rănile la baia din incintă. Diana Valentină Chirilă (soră pediatră) l-a văzut de asemenea lovind brutal pacienții. Maria Păcarar (infirmieră la același spital) i-a atras în mod serios atenția huliganului Fr. Sz. să nu agresioneze răniții aflați și așa în sta-

Îngrijorat de derularea evenimentelor din Ardeal, îngrijorat de soarta nepoților care învățau în Tg. Mureș, moș Gliga, în vîrstă de 60 de ani, a venit în reședința de județ. În fața primăriei a fost lovit în frunte cu o sticlă incendiară. Imediat a fost transportat în stare gravă la spital. Brancardierul Fr. Sz. se afla pe aceeași salvare, postîndu-se în spatele unor ochelari fumurii. L-a lovit puternic cu pumnii sub barbă și în nas pe moș Gliga. Acesta a căzut ulterior în nesimțire, pe coridorul spitalului. Alte două victime, Elena Nastasia Man (21 de ani, întepată cu furca în piciorul sting) și Victor Feher (lovit în cap cu toporul), se aflau în preajmă. Au depus mărturie scrisă. Numai un miracol i-a salvat de purtare acestui declarat. Firește că plîngerea penală a lui Gliga Flore nu ține de cald. Maltratarea la care a fost supus nu poate fi desăgubită material. Din nou și din nou, ne miră sincer că atîția oameni de ispravă, medici

Tg. Mureș a pus pe rol dosarul penal privind pe impricinațul Fr. Szabadi. Prin urmare, s-a pus în mișcare acțiunea penală. S-a procedat la arestarea preventivă a inculpatului. De asemenea, s-a procedat la trimiteră sa în judecată, în stare de arest preventiv. Cît a fost om și cît a fost bestie Fr. Szabadi se poate lesne vedea. Un atare individ nu merită nici din greșeală să poarte halatul alb, necum să poarte stîna semenilor aflați în suferință. Instanța de fond s-a pronunțat. Deocamdată nu știm sentința ultimă dată de instanța de recurs. În acest caz și în altele derulate la Tîrgu Mureș, s-a acționat cu încetinitor. Labilitatea și indecizia s-au soldat cu strămătarea unor procese penale de la județul Mureș la alte instanțe de recurs județene, de către Curtea Supremă de Justiție. Vă vom ține la curent cu desfășurarea procesului.

DORIN SĂLĂJAN

CEL MAI

● NU ȘTIM SĂ ASCULTĂM GLASUL MAMEI NATURA ● POLITICA E O APĂ ÎN CARE SE SCAL-
DA TOȚI DRACII ● NOUL TESTAMENT ȘI MEDICINA NATURISTĂ AU SCHIMBAT VIAȚA UNUI OM
● 35 DE ANI DE MUNCĂ ÎN PAGINILE UNEI CĂRȚI ● OMENIREA N-A ÎNCETAT SĂ CAUTE
PANACEUL UNIVERSAL AL ELIBERĂRII DE SUFERINȚĂ ● BORIS CULACHE SUSȚINE CĂ L-A GĂSIT ●

BOGAT OM DIN LUME

Fără nici o introducere specială, bătrînul uscățiv care își anunșase vizita s-a așezat pe scaunul din fața biroului meu și mi-a spus: „Nu sînt lipsit de modestie, doamnă, dar cred că sînt unul dintre cei mai bogați oameni din lume”.

Trebuie să recunosc, declarația m-a găsit complet nepregătită. Înfățișarea sa nu avea nimic din ceea ce te aștepti să vezi la „unul dintre cei mai bogați oameni din lume” ca să nu mai vorbim de faptul că prea ar fi semănat a minune vizita unei asemenea persoane în redacția noastră. Noroc că n-am scos nici un cuvînt, pentru că, imediat, a continuat: „Datorită bolilor de care am avut parte și grație unei apreciable curiozități științifice, după un studiu de peste 35 de ani, am devenit posesorul unor moșteniri terapeutice remarcabile. Din anul 1956 nu am mai luat nici un medicament. Profesorii mei, Kuhne, Kneip și Suvorin, demult nu mai sînt printre noi. Operele lor mi-au deschis ochii și urechile ca să văd și să aud glasul mamei NATURA, care ne cere să-i respectăm legile dacă vrem să fim sănătoși.”

Așa l-am cunoscut pe Boris Culache, învățător pensionar cînd am fost la Urziceni. Are 78 de ani, și peste el au trecut, de-a lungul vieții, un car de necazuri și nu mai știe cîte boli. Orfan de război din 1918 pe cînd era un copil de numai cîțiva ani,

a fost crescut de niște unchi cu suflet care, văzîndu-l cuminte, deștept și silitor, l-au dat la școala normală, pe care a început-o acasă, la Tiglina, în Basarabia, a continuat-o, apoi, la Piatra Neamț. În clasa a IV-a, un profesor le-a spus că politica e o apă în care se scaldă toți dracii, iar asta l-a rămas în minte pînă azi, la bătrînețe, cînd toată lumea face politică, iar el stă și îi privește tăcut, îndurerat numai că de atîta vorbă faptele nu mai au timp să apară.

Ironică, soarta a vrut ca tocmai el, care s-a ferit de politica precum dracul de tîmii, să fie una din nenumăratele victime ale acesteia. În 1940, era refugiat politic, în Tulcea. Au urmat apoi Vălenii de Munte, colonizarea forțată în Banat; fiind cadru didactic, a avut norocul să fie evacuat de aici în județul Dej, și nu în Bărgan, ca atîtea alte rude și prieteni dintre care nu puțini au plătit cu sănătatea și chiar cu viața anii petrecuți acolo.

În 1934 citea Noul Testament, iar în 1956 descoperea medicina naturistă. „Astea două momente mi-au schimbat total viața. Din Noul Testament am învățat ce înseamnă frumusețea adevărată și că nu poți trăi în frumusețe ca un om adevărat decît fiindu-le de ajutor celor din jurul tău. Prin medicina naturistă, am învățat și CUM să-i ajut”.

Nu a luat, niciodată, nici un ban de la oamenii pe care i-a ajutat. Nu are nici o listă cu bolnavii tratați, ori cu „minunile” săvîrșite.

Boris Culache a scris o carte. O carte în care a cuprins concluziile a 35 de ani de studiu. Ne-a adus cartea și ne-a întrebat cum ar putea-o publica. „Dacă o văd publicată, înseamnă că n-am trăit degeaba, că am lăsat ceva oamenilor în urma mea, ceva folositor.”

După sine, boala este de fapt pierderea capacității de adaptare a organismului, datorată efectelor fizico-chimice ale substanțelor patologice acumulate și depozitate în organism în urma tulburărilor patologice; în concluzie, orice boală se poate vindeca, dacă aceste substanțe patologice sînt îndepărtate. Iar primul lucru care trebuie reglat este digestia, intrucît întregul metabolism, sistem endocrin și circulator sînt influențate de digestie.

Cele două volume ale cărții propun, cu mici diferențieri în cazul anumitor afecțiuni, un tratament axat pe două coordonate — reglarea digestiei prin dietă (extrem de simplă, de altfel, și necostisitoare) și întărirea sistemului nervos prin diferite băi, la care se adaugă exerciții de respirație și

relaxare Yoga, tratament cu care, susține autorul, a avut rezultate deosebite în boli dintre cele mai diverse, de la arsuri pînă la afecțiuni pulmonare și chiar cancer. Un nou panaceu universal, visul de aur al omenirii și himera atîtor savanți și oameni de rînd căutînd în stele sau în ierburi miracolul mîntuirii lumii de suferință?

„Am oferit spre lectură cartea mai multor medici. Unii au primit-o cu bucurie. De fiecare dată am așteptat cu speranță ziua în care vom discuta pe marginea ei. Să-mi spună, Culache, asta e bine, asta, nu. Și uite de ce. Și eu să-mi pot susține punctul de vedere, și el să-mi lăture, dacă e cazul. Nici n-au citit-o. Tu combați medicina, îmi spun. Dacă ar fi citit-o, ar fi văzut că eu nu combați medicina, numai medicamentele. Nu-mi doresc decît un om competent care să citească paginile astea, rodul a ceea ce am acumulat am gîndit și am practicat peste 35 de ani, și apoi să stea de vorbă cu mine.”

Omul cel bogat mi-a lăsat cartea și a plecat înapoi la Urziceni, acasă. Cît de fericită aș fi ca zilele următoare să mă sune un medic curios, să o răstoiască măcar. Ce credeți? Oare e prea mult pentru treizeci și cinci de ani de muncă și speranțe?

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

„Scinteia” în cutia

poștală a lui N. Ceaușescu

A apărut „Scinteia”. Nu este o glumă asemănătoare cu cea de anul trecut a revistei „Cavavencu”. A apărut „pe bune”. Periodicul „Democrația”, sub directa îndrumare a tovarășului Eugen Florescu, găzduiește în paginile sale foaia comuniștilor, „Scinteia”. Cu o nerusinare ce frizează cinismul, tov. Florescu anunță în editorial că această nouă „Scinteia” este „un test al isteriei anticomuniste”, un nevinovat experiment, chiar un drept al comuniștilor care au simțit nevoia să se facă auziți de popor. În loc de „Proletari din toate țările...”, comuniștii tovarășului Zbăganu au ales drept lozincă o frază din Nicolae Bălcescu. Proletarul Ion Gheorghe și-a suflecăt minciunile salopetei, a pus mîna pe ciocan și cereră și fără să suspine, a împins pe prima pagină a „Scintei” o movilă de cuvinte cu pretenție de poem. Absurditatea „creației” cu titlul „Există un asemenea partid!” ne face să ne întrebăm dacă există un „asemenea” Ion Gheorghe în carne și oase și care este diagnosticul suferinței sale psihice.

În pagina 3 a tipăriturii, tov. Cătălin Pătrașcu încearcă să ne învețe analiza matematică. Tovarășul ne demonstrează printr-o parodie de formulă matematică (pe care o și logaritmează) că avem nevoie de 11 ani ca să atingem nivelul anului 1989. Comuniștii au învățat matematică! De ce nu ne prezintă o formulă prin care să ne arate cîte pagube a produs comunismul în România? Nostalgia cîștigă, tonul agresiv, naționalist-șovin, incitator, chemările la lupta de clasă care se regălesc în cele șase pagini ale organului P.C.R. sînt jalnice invocări către duhul fostului dictator. Îi sugerăm tovarășului Eugen Florescu să caute în iad locul unde se odihnește duhul „mult iubitului conducător” și să-l lase „Scinteia” în căsuța poștală.

PETRE BARBU ■

Aristina și Ludovic Elthes

Succese în tratamentul bolilor de ficat

Cu zece ani în urmă o descoperire senzațională a făcut înconjurul țării. Doi tineri medici orădeni anunțau identificarea, într-o zonă mîlășinoasă din județul Bihor, a unei familii de plante cu virtuți de excepție, necunoscute pînă atunci, în terapia bolilor de ficat și fiere. Misterioasele ierburi de leac au ajuns de îndată în atenția specialiștilor care le-au supus ani la rînd unor studii sistematice în laboratoare, clinici, și chiar la Institutul de stat pentru controlul medicamentului. În urma acestor investigații, invenția a fost brevetată în opt țări ale lumii. Așa s-a născut un nou medicament, „ELCOHEP”, cu eficiență fără egal în combaterea maladiilor hepato-biliare.

De atunci, mai mult de 5000 de persoane cu grave afecțiuni de bilă și ficat și-au redobî-

dit sănătatea, urmînd tratamentul naturist al medicilor Aristina și Ludovic Elthes. „Elcohep” și-a dovedit eficacitatea în proporție de 90 la sută în dischinezii biliare, de 70 la sută în hepatite cronice și de 40 la sută în hepatopatii grave (ciroze hepatice).

Pînă de curînd intrarea în tratament era condiționată de luni de așteptare. Odată cu înființarea Societății comerciale „Elcohep” S.A., bolnavii pot obține imediat asistență medicală, solicitînd o programare la telefonul 991/30031 (între orele 10—21) și 991/36298 (între orele 16—21), sau prin poștă la următoarea adresă: str. Andy Endre 72, Oradea, cod 3700.

LIVIU TIMBUS ■

FOTOGRAFIE: autorii descoperirii și tratamentului.

PARIUL ÎNTREPRINZĂTORULUI

SPIT Bucovina S.A. oferă:

Tractoare ieftine și autovehicule

„Marile gospodării se nasc în gospodăriile mici” îmi spune dl. ing. Victor Buburuzan, astăzi directorul Societății Comerciale „SPIT” S.A. Suceava. Afirmatia nu cade în gol, mai înainte dl. director îmi mărturisise că nu lipsa de interes a dus la acest adevărat dezastru în agricultură, ci în primul rînd absența utilajelor, care să stea la îndemîna întreprinzătorilor. Agricultura nu se mai poate face ca acum 100 de ani pentru că, atît eforturile, cît și rezultatele, rămîn nesemnificative, altfel spus, ar fi o pierdere de timp și de bani. Fostul guvern ar fi trebuit să cîștige pariul cu agricultorii și, în acest mod, avea să-l cîștige și cu agricultura.

„Bine, zic, acestea sînt cuvînte, de așa ceva nu duce nimeni lipsă. Să vedem cum le-ați pus dumneavoastră la treabă”. Domnul director caută ceva printre hîrtii și-mi răspunde: „Am participat la o expoziție cu un tractoraș de capacitate 6 CP, evident de concepție proprie, și care este destinat micilor gospodării agricole. El bine, acest tractoraș poate avea multiple întrebunări: se poate monta un circular de tăiat lemne, i se poate atașa o remorcă ușoară și, desigur, este construit pentru a se putea ara și semăna cu el. Pînă la sfîrșitul anului în curs, deja vom livra primele 6 tractorașe cu care vom testa piața, apoi vom trece la o producție în serie. Întrebați de preț: acum costă

între 150—180 mii lei, dar nu știm cum vor evolua în viitor aceste prețuri.”

S.C. „SPIT” Bucovina S.A. Suceava se încadrează în ramura construcțiilor de mașini executînd: I) Reparații capitale pentru autovehicule și agregate auto. II) Piese de schimb pentru autocamioane, autobasculante și autospeciale din producția internă, cum ar fi: piese din sistemul de frînare (cilindri frînă, cilindri receptori ambreiaj, cilindri principali frînă, saboți frînă, tambur etc.). La acestea se adaugă: piese din sistemul de basculare (diverse tipuri de ridicători hidraulici), tipuri de cămăși cilindru motor, piese turnate din fontă (Fo 800—250). III) Piese schimb pentru locomotive și vagoane. IV) Utilaje de garaj. V) Instalații de mecanizare montate pe autovehicule. VI) Produse și lucrări diverse. VII) Bunuri de larg consum. VIII) Piese de schimb auto provenite din dezmembrări (casări) autovehicule ARO, TV și SR. IX) Produse pentru export. Precum se vede, aria de activitate este largă, problema este dacă în momentul de față — avînd în vedere lipsurile de tot felul — unitatea mai poate rămîne în afara convulsiiilor care au cuprins economia românească. Dl. director Victor Buburuzan nu este chiar optimist și pe bună dreptate! „Într-un cuvînt, pu-

tem definim activitatea de la S.C. „SPIT” Bucovina S.A. Suceava pe două coordonate: Serviciile și producția industrială. Cu producția industrială avem rezultate multumitoare, în sensul că executăm lunar, valoric, produse de 600 milioane lei, uneori nu putem face față solicitărilor beneficiarilor. Avem o turnătorie la Putna în care executăm piese turnate pentru consumul nostru, dar și la comandă. De acolo livrăm unui partener elvețian rame și capace din fontă, iar, recent, am intrat în negocieri cu o firmă din Germania pentru mobilitate metalic. În sfîrșit, ne confruntăm cu probleme deosebite privind afluirea mașinilor și agregatelor în reparații, deoarece volumul acestor reparații a scăzut foarte mult în ultima vreme. Motivul? Ponderea autovehiculelor, care veneau în reparații, era de la două ministe-re: de la Ministerul Agriculturii și de la Ministerul Construcțiilor. Prin desființarea C.A.P.urilor și a altor unități agricole, acest parc nu se mai știe al cui este. Cine plătește? Am încercat să trecem peste acest șoc, cred că am reușit; am pus în lucru reabilitarea de mașini auto. De asemenea, am trecut la amenajări de autovehicule, cum ar fi dube pentru telecomunicație, dube frigorifice, dube transport muncitori, dube L.E.A.”

AL. MIHAILĂ ■

„A ris zilele acestea cum nu a ris de cind e ea ! Nu vorbește încă, dar înțelege tot și-i place să asculte muzică”, îmi spunea femeia jucindu-se cu ființa firavă pe care o ținea în brațe. Erau 24 de ore de cind a aflat că micuța ei Lavinia are SIDA. La doi ani fetița are greutatea unui copil de 3 luni. În ultima săptămînă a luat un kilogram și asta îi dă o stare de bine copilului, iar femeia e fericită ignorînd teribilul diagnostic. Acasă mai are doi copii sănătoși, inteligenți, care au luat numai premiul întâi. Stau de vorbă cu o altă femeie. Și fetița ei are SIDA. A împlinit doi ani și două luni și pare un copil de 8 luni. Acum o jumătate de an micuța a început să se simtă rău. A fost internată în diverse spitale cu diagnostic de leucemie sau hepatită. S-a hotărît pînă la urmă să vină cu copilul în București. Simptomele erau clare, i s-a făcut testul SIDA și a ieșit pozitiv. Și ea mai are doi copii mari, sănătoși. Ce vor face ? Cind situația fetițelor se va îmbunătăți le vor duce acasă.

Aflu că în America întreținerea unui bolnav de SIDA costă între 20 000 și 40 000 \$ pe an. Nu am aflat cît îi costă la noi pe acești oameni pentru a-și păstra în viață copiii bolnavi.

Semnele majore ale acestei boli la copii sînt febra neîntreruptă pe o perioadă de peste o lună, diareea cu o durată de peste o lună, pierderea bruscă din greutate. Aceste stări pot fi însoțite și de alte fenomene : creșterea ficatului, tumefierea ganglionilor, otite, stomatite. Cind se manifestă cel puțin două din aceste semne diagnosticul este SIDA.

Informațiile pentru articol le-am cules de la spitalul „Emilia Irza” din București. Interlocutorul meu a fost dr. Ioan Gherghina. Aici în spital primul diagnostic de SIDA la un copil s-a dat în septembrie '89. Era un copil transferat din Constanța care nu se mai vindecea de bolile pe care le făcea. Între timp au fost testați peste 500 de copii internați cu diverse boli. Dintre aceștia la 130 testul a ieșit pozitiv. Arunc o privire peste caieul pe care sînt notați cei trimiși la test. Nu pot să le văd numele pentru că ține de secretul profesional. Văd însă că pe fiecare filă în dreptul a două, cinci, opt nume semnul e pozitiv. Nu e nici o pagină fără această amprentă a morții. Alarman !

NE MOR COPIII DE SIDA

1 200 de cazuri la copii

În urmă cu cîteva luni în Europa erau cunoscuți 2 200 de copii bolnavi de SIDA. 1 200 sînt din România. Cei mai mulți au sub 4 ani. Și mai obțin o informație extrem de importantă furnizată de cercetările celor de la „Emilia Irza” : cei 900 de copii testați provin din familii, nu din orfelinate. La cei 130 de copii infectați de virusul HIV au fost testați și părinții și au fost găsite doar patru cazuri de mame bolnave. Restul familiilor sînt sănătoase. Copiii au fost deci îmbolnăviți pe alte căi.

Boala aceasta se poate transmite pe verticală : cind mama e infectată cu virusul HIV în proporție de 50% ea poate transmite boala noului născut. După cum am spus, la noi în țară cazurile acestea sînt destul de rare.

O altă cale de transmitere a bolii este pe orizontală. Un loc important îl au transfuziile cu sînge neverificat. „Acesta a fost cazul troian prin care a intrat SIDA la noi”, spune dr. Ioan Gherghina. Ani la rînd nu s-a fost acceptată ideea existenței acestei boli în România din motive pur economice : spre a nu se face investițiile necesare pentru aparatură de controlul sîngelui. Cind în toamna lui '89 un grup de medici au fost la spitalul din Constanța pentru a investiga un grup de 50 de copii bolnavi de SIDA au ajuns la concluzia că cel puțin o treime din aceștia s-au îmbolnăvit din transfuzii cu sînge necontrolat. Acum peste tot în țară există posibilitatea de a verifica sîngele folosit la transfuzii.

Au rămas însă alte căi de infectare. La 60% din copiii bolnavi de SIDA de la noi din țară nu s-a găsit încă o cauză clară. Aici intră injectiile cu seringi și ace nesterilizate sau prost sterilizate, tratamentele stomatologice, obiceiul de a face găuri în urechi pentru cercei, circumcizia și altele. Oricît de bun detectiv ai fi este foarte greu să determini momentul exact cind un copil a fost infectat. În primul rînd pentru că toți copiii mici fac o multitudine de vaccinuri și alte injecții și e greu de știut cind anume a fost contaminat cu virusul HIV. După ce a fost infectat cu HIV copilul devine seropozitiv, poate transmite boala dar

manifestările ei pot să apară mult timp mai tîrziu. Virusul distruge sistemul imunitar și o vreme organismul mai are resurse să se apere de diversele infecții. Adevărat că din cauza alimentației proaste a copiilor din România, din cauza frigului în care aceștia sînt obligați să trăiască procesul bolii este mult mai rapid. Cind sistemul imunitar este complet prăbușit, abia atunci se manifestă SIDA. Mărimine ca unică soluție de prelungire a vieții tratamentul cu antibiotice, grija a ferii copilul de orice infecții, alimentația foarte bună și vitaminizarea.

Dr. Ioan Gherghina : „Cred că principalul motiv al numărului extrem de mare de cazuri de SIDA la copiii noștri e mizeria materială în care s-a lucrat ultimii ani în spitalele românești. Situația nu s-a schimbat nici acum. Unii medici consideră că aceste infecții s-au produs numai înainte de revoluție. E fa CERCETĂRILE noastre și ale altor colegi din țară arată că această infecție continuă acum pentru că asistența medicală este precară. În unele domenii este chiar rău. SIDA la copii este departe de a stînsă sau stăpînită. Trebuie luate măsuri urgente.”

Bază materială în acest caz sînt primul rînd seringile de unică folosință. Ele au fost aduse în spitale prin UNICEF dar stocul este pe terminate. Bază materială sînt echipamentele necesare pentru testarea bolii. Deocamdată nici spitalul „Emilia Irza” nu are un astfel de echipament. Testele au fost făcute în laborator cu Institutul de virusologie și cu echipa dr. Pătrașcu de la Societatea anti-sida. Să vă mai spun că medicamentul cel mai eficient, Zidovudin, l-au avut niciodată pentru că este prea scump !

La fel de importantă este instruirea personalului medical la toate nivelele pentru a înțelege pericolul SIDA. Din prostie, din indolență, din neștiință fac multe erori. Am aflat din mai multe surse că în special în schimbul de noate seringile sînt deseori folosite la mulți bolnavi și asta în spitale de pediatrie pentru că cei mici tot nu pricep.

Focarele SIDA de la noi din țară sînt Constanța, București-Giurgiu, Moldova Oltenia. Poate ar fi timpul să fie avertizată și populația.

Vor fi izolați bolnavii ?

În lume sînt 100 000 de bolnavi declarați, 300 000 de oameni infectați cunoscute și se bănuiește că între 5 și 10 milioane de persoane infectate necunoscute. Se estimează că pentru fiecare caz de SIDA declarat mai există altele 50

Hotărît lucru, la Tele-versiunea română este ceață, foarte multă ceață. De nu se pot prinde nici englezii cu B.B.C.-ul lor, care mai au tupeul, după ce ne-au vîndut, în repetate rînduri, țara (yalta, malta, cu-ale lor trei coroane pusă una peste alta) să mai transmită, din cind în cind, vești, la World Service, despre înlînirea „doamnei de fier”, thatcherista, cu ex-suveranul României, regele Mihai I, majestate care-i provoacă însomnii rodnic-publicistice dlui Sergiu Andon. Și-atunci, dacă Ex-Majestatea Sa se înfîlnește cu englezii, cum să mai protejăm noi imaginea gri-enfer a României în Europa și în lume ? Hotărît lucru, lumea afurisită nu-i o zi bună pentru Tele-versiunea română, în special pentru programul doi, tatulicianul.

Dar să revenim la oile noastre. Un redactor de emisiune t.v. afirma chiar că, pentru a intra pe post, marți 8 octombrie a.c., interviul domnului Hamza cu politologul de cursă lungă (pe același culoar), Silviu Băucan, la ordinul expres al unuia dintre „marți” micului ecran, emisiunea prevăzută spre difuzare (cu un spațiu cuprins între 120—180 de minute) a „sărit” din schemă. I s-a acordat, cit de cit, un spațiu „compensatoriu” pentru a doua zi, comprimat la mai puțin de jumătate din spațiul inițial afectat respectivei emisiuni. Morala : iată cît de important se dovedeste cîrul pentru brucanieni — și cîți brucanieni de frunte sînt în t.v.o.r. (televiziunea română odată liberă). Și ce importanță are apariția invariabilă a autorului teoriei desore „puterea creierelor”, imediat după vreo mineriadă sau alt eveniment important, ca să „puncteze” pe fragilul nostru cortex ! După ce, acum un an — meritul său, nu ? — era ca parul care strigă mereu după cap...

Recunoașteți, măcar acum, adevărul, domnilor Valeriu și Theodorescu ?

TELE-VERSIONEA ROMÂNĂ

În vremea asta, trecînd la lucrurile mai dramatice care se întîmplă în „culise”, aflăm că patru dintre salariații sus-numitei instituții au fost, acum o lună, amenințați cu concedierea. Întîmplător (nu-i așa ?) aceștia sînt și membri activi ai Sindicatului Liber, „ariciul” televiziunii. Activi însemnînd puternic implicați în activitatea și organizarea acestuia. În frunte cu dna Carmen Stoica, redactor în cadrul Departamentului „Informații”, departament care produce multe însoțiri prin reportajele sale, dlui R. Theodorescu, la Emanuel Valeriu și gîrzilor de corp. (Departamentul cu pricina, reamintim că aparține redacției ACTUALITĂȚI, conduse, pînă mai ieri, de năzdrăvanul Paul Șoloc). Primele măsuri împotriva dnei Stoica au fost : o încercare de marginalizare, eliminarea din punctele fierbinți ale vieții sociale, culminînd cu un referat care cerea nici mai mult nici mai puțin decît concedierea indezirabilei persoane. Referat întocmit de nimeni altîi decît Paul Șoloc și Cornelius Roșianu. Alături de dna C.S., au mai intrat în „colimator” și alte persoane „incomode precum Traian Andronic, Bebe Bădescu și Alex. Stoica. Primii doi îndeplinesc funcții de operator. Dintre ei, T. Andronic mai este, pe deasupra, și adjunctul președintelui Sindicatului Liber din Televiziune, Dumitru Iuga. Alexandru Stoica este lucrător în cadrul Autobazei proprii, dar îndeplinește și funcția de contabil sindical. Pe „lista de așteptare” a celor care se sînt amenințați de o iminentă concediere mai figurează și Radu Nicolau, Florică Rădulescu, Lucia Negoită (împreună cu o mai veche autoare de „noaptea în gît” la etajul unsprezece).

Ștefania Bratu), redactori pentru care este lîmpede că rolul lor în sus-numita instituție este de a sluji publicului suveran și nu Puterii. În mod normal, ca o reacție de autoapărare, Sindicatul Liber a protestat vehement. În urma acestor proteste, amenințările de concediere au fost schimbate în tentative de retrogradare. După ultimele informații, se pare că s-ar putea ca nici acestea să nu mai fie puse în aplicare. Cu ce „păcătuiseră” cei doi operatori, împreună cu Alexandru Stoica ? Aceștia fuseseră prezenți, alături de dna Carmen Stoica, la Congresul P.N.T.-c.d., unde filmaseră manifestările respective. Pe deasupra și interviuaseră persoane publice, liderii partidului țărănist, ceea ce, după cum se vede, a avut darul de a-i sîcîi rău pe dnii Valeriu și Theodorescu. Nu se înțelege prea clar de ce, devreme ce filmările au fost executate cu aparatură particulară, în timpul liber al salariaților televiziunii, fără ca lucrurile filmate să aibă vreo legătură cu instituția amințită sau să fie vizate pentru transmiterea pe post. Era o acțiune privată. Probabil că „administratiunea” etajului XI s-a simțit lezată de faptul că Sindicatul Liber și-a „permis” să prezinte un mesaj public de salut Congresului Partidului Național Țărănesc Creștin și Democrat, mesaj aprobat de conducerea sindicatului. Operatorii, împreună cu dna Stoica, au abordat toate „culorile” politice și au filmat și „invitații de onoare” din rîndul minerilor, la acest congres.

Radu Nicolau a fost vehement criticat de dnul Hamza, pentru modul în care și-a „permis” să prezinte un reportaj veridic despre situația în care trăiesc mincitorii de la centrala nucleară Cernavodă.

De-atunci a intrat „în dizgrația” protipendadei t.v. Dacă vă întrebați cine este acest „misterios domn Hamza”, atunci aflați că e un fel de „purător neoficial al comunicatelor guvernamentale”. Orice telespectator, chiar și unul neavizat, poate observa că aceste comunicate protocolare cer imediat prezența pe dreptunghiul ecranului a dnului Hamza. Mai puțin știu că dnul Hamza (major, colonel, în tot cazul om cu răspundere și experiență) primește pe lingă salariu și o soldă. Există, în acest sens, un document doveditor aflat în posesia Sindicatului Liber încă de la angajarea la Televiziune a ocultului personaj amintit. După toate probabilitățile, dnul Mircea Hamza provine din rîndurile personalului M.Ap.N., unde nu se știe cu ce s-a ocupat pînă acum.

Altele, tot d-ale tele-ficțiunii române : s-a difuzat pe post un comunicat al Consiliului de Administrație, expus de către Florin Brătescu (un alt ciudat purtător de cuvînt) în care se afirma că, din cele șase sindicate constituite în Televiziune, cinci doresc judecarea minerilor și plata unor daune pentru distrugerile întimplabile la t.v. Unul din aceste sindicate a apărut ca o „emanatie” a eforturilor Consiliului de Administrație de a minimaliza Sindicatul Liber. El se numește Sindicatul Autobazei din Televiziune. Ar putea să fie numit, la fel de bine, și FANTOMĂS, după serialul cu același nume, deoarece conducătorii-auto din autobază sînt, în cvasi-totalitate, lor, membri ai Sindicatului Liber. Rămîne atunci o întrebare (care, pînă la urmă, s-ar dovedi pur retorică) : din cine (și în ce scop camuflat) e alcătuit sus-numitul sindicat al Autobazei ? Mai aflăm și că autorul comunicatului (stupid !) cu „troita în flăcări”, din timpul mineriadei, a fost de fapt, Tudor Barbu, (mai nou părintele spiritual al Johannei), de la Redacția de Actualități, care a filmat de la cîțiva metri începutul de incendiu din curtea Televiziunii ; un incendiu ce nu avea nimic de-a face cu troita. S-a insistat însă ca textul să se refere la incendiul troitei. În seara zilei de 26 sept. ac. s-a afirmat tot timpul pe post că nu este lumină și nu se pot reda imagini adecvate. Instituția (atînsă de prematură calvie) dispunea, totuși, de proiectoare, în incinta sa, care puteau fi aprinse să lumineze a giorno, dar acelea nu se scot decît atunci cind tele-ficțiunea este interesată în acest sens !

MIHAIL GALĂȚANU

P.S. Ne cerem scuze dacă am greșit gradul dnului Hamza ; s-ar putea ca, tînăr fiind, să nu fi fost încă avansat. Ii urăm, oricum, mult succes și ne dorim să-l vedem în uniformă. Nu de alta, dar credem că i-ar șade mai bine. Mai cu cărțile pe față.

Concluzia vine de

„SĂ F PARLA

Mă tem pentru parlamentul o țin tot așa (cu apelul și cu pe aleșii noștri aduși în stare mai rămas din „amărita aia” privi pasivi cum unul din dr. parlamentarului în special — fie grosolan încălecat chiar în zi de 13 noiembrie 1991. Pe i în sală și prea mulți pe la b apelul, iar dl. Birlădeanu a d Chestorii, și ei puțini, abia au ușile. Acestor indisciplinați li s-au așezat de-a latul ușilor, de ei, căliți în lupta cu mine care-l auzisem, în pauză pe ar trebui strînși de gît, iau 30 la piramida de capete bolero trecut nîrlic cutremurător. Da propusă împotriva absențelor atulului : să fie publicate num vizor” (sic !). Știe bătrînul c „In țepii ariciului” ! Lista abs o pagină s-o publicăm. Am c du-se dați la ziar, sperăm că R. Vulpescu, I. Coteanu, S. Ni expresivă și cu o anumită in o să supun la vot imediat — la vot”. Piatra fiind aruncată dl. Gherman și-a vorbit de care i-a văzut la ora 9,45 (i-a ce se semnaseră în conlica de diurnă celor care au astfel de, să li se rețină din indemnizați făcut să plîngem (pe noi, ziar respect avem față de treburil tenție și mai avem ca cetățen foc a turnat tot venerabilul mentari că mandatul lor se i reușese să facă Constituția pî transit !

Deși lucrările au fost sîsp de data asta cu un anunț una să-l restituie d-lui deputat...”

N.R. Dacă tot s-a aprobat dență, nu s-ar putea extinde dezbateri ?

de persoane infectate. La noi sînt
îți 100 de adulți bolnavi de SIDA.
bui să învățăm să trăim unii ală-
cei alții.

înd la copiii bolnavi de SIDA
într-o săptămână care arată că nu
sînt. Este cazul unei femei perfect
sănătoase, dar care are un copil bolnav
de SIDA. A lucrat la o creșă în Bucu-
rești directoarea creșei (de profesie
medic) i-a cerut să-și părăsească locul
de muncă. O cerere aberantă cit timp
era sănătoasă. Eventual putea să
moară la 6 luni testul de verificare.
Fapt pe care mai vreau să-l re-
stătesc povestea a doi studenți care
s-au căsătorit au avut gemeni. Unul din
ei fiind mai bolnăvicios a stat mai
mult în spital. A fost contaminat cu
HIV și a primit diagnosticul
Părinții nu l-au mai luat acasă.
Mămică, tatăl au rămas alături de
el cînd a murit. Uneori îl aduceau
la ei și pe fratele geamăn. S-au te-
nut la el dacă iau copilul bolnav, cei din
familie vor repudia în-
familie.

Nu vom putea stăpîni fenomenul

La 6 luni personalul spitalu-
face teste SIDA. Toți au în bu-
leucoplast pe care și-l aplică dacă
se taie. Cînd iau sînge asistentele
pun mînuși de plastic. În rest se
comportă normal.

Am stat de vorbă cu dr. Ioan Gher-
ghina într-o zi ploioasă. Ne-a întrebat
pe un ceai. Ne-a arătat apoi unde
sînt anile spunînd că fiecare să o că-
singur pentru că e mult mai atent
la ce face. Ne-am șters apoi mîinile
cu niște servetele de hirtie aflate pe
masă. Ne-a spus că de mult timp a des-
proșopul pe care nu-l consideră

— A fost teamă cînd ați intrat în
spital cu primii copii bolnavi de SIDA ?
Ioan Gherghina : — Nu. Această
teamă a venit din cunoștință de
Eram informat în legătură cu a-
boală. În 1988 a apărut volumul 6
diagnostic în care am scris capitolul
de SIDA. M-am informat foarte se-
rioz din bibliografia străină și
am scut căile pe care se transmite
a boală. Cînd am diagnosticat copiii
am pus problema fricii. Mă tem doar
nu vom putea stăpîni fenomenul
într-o zi de miercuri. La spitalul
„Iraza” mai era păcură pentru in-
tr-o doar pentru cinci zile.

AURELIA BORIGA ■

Fotografii de GIG MOTOIANU ■

ÎNCHIȘI NTARII!"

dacă dl. Birlădeanu și dl. Iorgovan
ușilor), mare lucru să nu-i vedem
să dezbătă cele câteva articole ce-au
fost. Pentru că, domnilor, nu putem
lamentale ale omului în general și
de dreptul la libera circulație — să
așa cum s-a întîmplat în istorica
au prea puțini deputați și senatori
ea, dl. Iorgovan a cerut să se facă
estorilor să încuie ușile (pe afară).
față valului de intrizii care forțau
u demnitarii colegii dinăuntru, care
și picioarele rășchirate (oh, bravi
or a trecut prin loja presei, iar eu,
am spunînd unui confrate că „aștia
de lună pe degeaba”, m-am și gîndit
pușneanu. Din fericire, nu s-a pe-
tit apelul și cea mai aspră măsură
venită din partea președintelui se-
ziar, chiar și la radio și la tele-
viziune vremea gazetelor de perete ge-
st atât de lungă, încît ne-ar trebui
numele unor ce ebriciți (care, văzin-
mușca”) : R. Cămpănu, V. Văcaru,
Voican, Karol Kiraly. După citirea
atalogului, s-a trecut la vot : „Da,
lădeanu — dar nu știu ce să spun
nu pornit luările de cuvînt. A venit
iduloasă repetată a unor colegi pe
erau 33) plecînd cu servietă, după
Alcineva a propus să li se taie din
Constantin Sorescu a plusat, cerînd
a venit la tribună dl. Pitca și ne-a
că noi, aleșii, arătăm țării ce puțin
sîntem trimiși să le facem, ce pre-
te legile votate de noi ?” Gaz peste
leacu, amintindu-le domnilor parla-
o lună și jumătate și că, dacă nu
e vor autodizolva automat. Deh, sie

și a mai venit un domn la tribună,
e a găsit un briceag roșu, este rugat

VALERIA DORNEANU ■

a votării Constituției prin corespun-
t în ceea ce privește participarea la

LA POMUL LĂUDAT al Guvernului Stolojan, economia românească va rămîne cu sacul gol?

Măsura unificării cursurilor de schimb, înainte de a-și produce, în complexi-
tatea ei, efectele economice propriu-zise, a iscat un prim flux de impresii. Una dintre
ele pare să favorizeze — cel puțin pe termen scurt — Guvernul Stolojan. Ea decurge
din senzația de fermitate. Lipsa compensatorie de zimbet a primului ministru răspunde
și ea, ca duritatea reversului, unei asfixieri cu parfumuri. Însă avantajul oricărui
început de dezmeticie implică riscul ca dezmeticea să continue. Pînă dincolo de
punctul din care lucrează chiar și împotriva celui ce a declanșat-o.

Pînă la inevitabila confirmare a impresiilor ce nu vor fi dat greș, indiferent de
calificarea celor ce le formulează, ne-am adresat unui om a cărui autoritate în materie
nu-i totem de contestat. Dl. dr. Constantin Cojocaru nu mai are nevoie de formalita-
tatea vreunei prezentări.

— Cît de folositoare considerați că este
recenta măsură a Guvernului pentru eco-
nomia românească ?

— Mai întîi, citeva precizări. Noi am
avut, pînă zilele trecute, două cursuri de
schimb. Ambele erau artificiale. Fiindcă
nu exprimau raportul real dintre cererea
și oferta de valută străină pe piața romă-
nească. Nici așa-zisul curs oficial stabilit
de guvern la 60 de lei dolarul, și nici
cel interbancar, realizat prin licitații or-
ganizate de un grup nesemnificativ — ca
număr — de bănci, cu o cantitate nesem-
nificativă de valută ; în condițiile unei
cereri disproporționale de mari, exercitate
printr-o enormă cantitate de lei obținuți
din speculă, nu din activitate pro-
ductivă, ceea ce făcea ca respectivul
curs să fie exagerat, de mare față de
raportul real dintre totalul intrărilor și
acela al ieșirilor de valută pe piața romă-
nească.

Prin măsura adoptată acum de
Guvern și de Banca Națională — vă
rog să puneți mereu în ghilimele „mă-
sură” — se stabilește un curs oficial, nu
unul real, determinat de forțele pieței, ci
de aprecierile subiective ale aparatului
tehnic al Băncii Naționale. Un curs a că-
rui evoluție ulterioară nu va fi nici ea de-
terminată de forțele pieței, ci de o ofertă
stabilă de același aparat tehnic al băncii,
ofertă micșorată cu valuta utilizată de
acest aparat pentru importurile dirijate
de energie și de materii prime ; în așa
fel încît se va ajunge din nou la situația
de dinaintea „măsurii”, respectiv la o
ofertă foarte mică de valută, făcută de
un număr nesemnificativ de bănci, în con-
dițiile unei foarte mari cereri, determi-
nate de creșterea continuă a cantității de
lei fictivi. (Adică fără acoperire în
marfă.) Cantitate mărîtă chiar prin
această „măsură”. Ea va avea ca efect
imediat mărirea cantității de lei în con-
tul agenților economici cu cei 72 de mi-
liarde proveniți din modificarea cursului
oficial de schimb de la 60 la 180 de lei dol-
larul pentru cei 600 de milioane de dol-
lari preluați la fondul centralizat valutar
al statului. Sigur, mă refer, acum, numai
la firmele cu capital de stat.

Azi este miercuri, 13 noiembrie. Dacă
luni seara, la aceste firme, s-au întocmit
bilanțurile contabile, ele au arătat o creș-
tere bruscă a beneficiilor cu 72 de mi-
liarde de lei.

— Pentru care vor plăti impozit, nu ?

— Teoretic, așa ar urma să fie. Dar,
să nu ne grăbim. Acești 72 de miliarde
se pot pierde, chiar și pînă la sfîrșitul
lunii, ca urmare a influenței altor fac-
tori, a altor decizii guvernamentale. Iată,
azi dimineață, se anunța la radio că, ieri,
primul ministru a discutat cu mai mulți
miniștri două viitoare hotărîri guverna-
mentale : una cu privire la regimul pre-
țurilor, alta cu privire la regimul sala-
riilor, după faimoasa „măsură”. Este

foarte posibil ca noile prețuri și noile
salarii să spulbere cele 72 de miliarde. Să
facă rentabile sau nerentabile ramuri și
sectoare întregi ale economiei naționale.
Pentru că întregul mecanism economic
ce funcționează astăzi în România este
artificial, nu corespunde realității econo-
mice, nu reflectă adevărul.

— Adică minciună ? Tot minciună ?

— Exact ! Iar economia românească este
la discreția acestui guvern care face ce
vrea cu ea.

— Dacă vrea bine, e perfect ; va face
bine. Din unghiul dumneavoastră de ve-
dere, care este dimensiunea reală a fi-
delității domnului Stolojan față de re-
forma începută de guvernul anterior ?

— Chiar și experții Băncii Mondiale
apreciau cursul de schimb al României
în 1989, la 15 lei dolarul. Curs care poate
fi, deci, utilizat și la exprimarea altor
indicatori economici, în afară de produsul
intern brut : a capitalului, a forței de
muncă.

Or, diferența dintre 15 și 180 arată ex-
act gradul de devalorizare a capitalului
și forței de muncă românești prin aseme-
nea manipulare. Ultima „măsură” este
doar una din zălele unui întreg lanț. Ea se
leagă cu altele de aceeași natură, impre-
ună cu care formează ansamblul scena-
riului financiar prezentat drept reformă
de Guvernul Roman. Iată piesele esen-
țiale care alcătuiesc acest lanț :

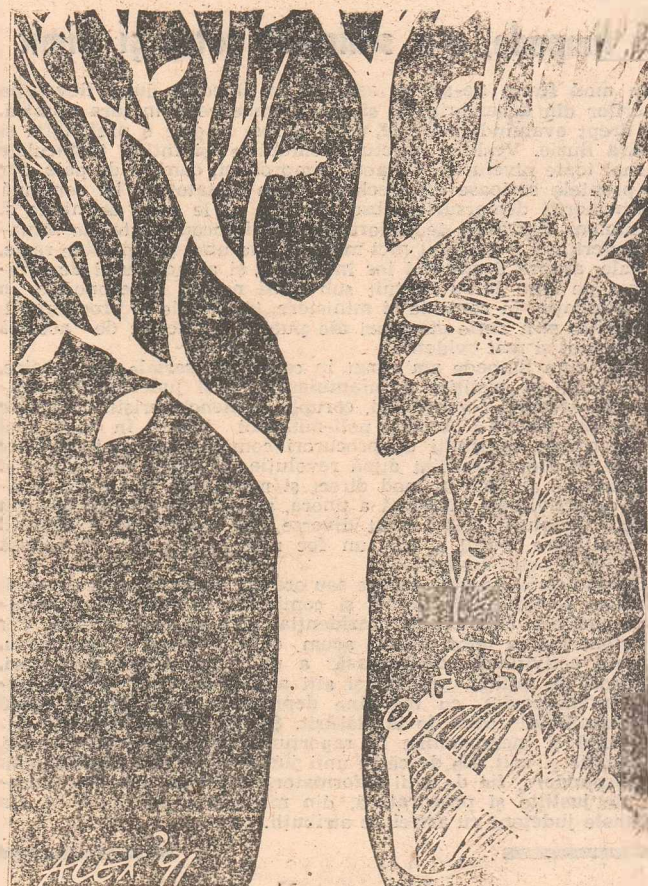
1. aruncarea în circulație a unei mari
cantități de bani fără acoperire în marfă ;
fapt ce a dus la activități de speculă de
proporții, în urma cărora mari cantități de
capital bănesc fictiv s-au adunat în mîna
speculanților, capital fictiv care acționea-
ză ca un puternic factor inflaționist în
economie ;

2. creșterea artificială a prețurilor ;

3. desincronizarea raportului dintre pre-
țul mărfurilor și prețul monedei națio-
nale în favoarea prețului mărfurilor, cu
efectul punerii în mod artificial în stare
de nerentabilitate a firmelor exportatoare,
lucru care a determinat incapacitatea lor
de plată și blocajul financiar ;

4. desincronizarea raportului dintre pre-
țul mărfurilor și prețul forței de muncă
în favoarea prețului mărfurilor, ceea ce
a determinat scăderea salariului real, deci
sărăcirea populației salariale ;

Domnule PRIM-MINISTRU, ce-ar fi să stați de vorbă cu acest român, pre-
numele său Constantin Cojocaru ? Care poate știe ceva carte. Nu-i exclus să
aveți surpriza de-a descoperi un om care să vă ajute. Poate știe și un strop
de economie, Sobrietatea Voastră ! Și nu neapărat economie socialistă îmbră-
cată la iuteală în rochița celeilalte. (Și, purtată !) Vă necăjiți să explicați altor
oameni că nu se poate face altceva decît decideți Dumneavoastră. Pe lingă
atîția profani de bine cu care vă tot verificați propria opinie, de ce să nu
încercați și cu un om de meserie ? Chiar român ! Chiar incomod ! Fiindcă este
vorba de interesul țării. Și, oare, am înțeles eu greșit sau ziceați că veți conduce
un cabinet al cărui premier va fi guvernat de interesele României ?

Desen de Aurel Șt. ALEXANDRESCU ■

5. desincronizarea raportului import-ex-
port în favoarea importului, fără efect
corespunzător în planul consumului, care
s-a redus în loc să crească, iar, de aici,
risipirea unei mari cantități de valută —
circa 4 miliarde de dolari în doi ani —
fapt ce a desincronizat raportul între ce-
rerea și oferta de valută, adică s-a redus
artificial prețul monedei naționale față de
valutele străine ;

6. blocajul financiar — în combinație cu
risipa resurselor valutare — a generat
blocajul tehnic : lipsa de materii prime,
de piese de schimb și aducerea marii ma-
jorități a unităților economice în pragul
falimentului — ceea ce este de așteptat
să se manifeste, curînd, în șomaj cu pro-
porții de masă ;

7. ultima „măsură” vine să completeze
tabloul, dar este, în același timp, și un
fel de oficializare a dezasrului.

Urmează să se spună populației că nu
există altă soluție decît preluarea ace-
stei economii, care acum nu mai valorează
nimic, de către cineva care s-o reva-
lorizeze.

— Nu vi se pare că măcar dintr-un
cîșitor pot avea impresia că-i prea mult
spus ?

— Nu. Pentru că, în 1989, folosind
cursul de 15 lei dolarul — acceptat, re-
pet, de experții Băncii Mondiale — pro-
dusul intern brut al României era de 55
de miliarde pe an, capitalul de 300 de
miliarde (totul în dolari), iar forța de
muncă putea fi estimată la 2 miliarde de
dolari pe lună. În acest moment, cu noul
curs stabilit, valoarea capitalului și a for-
ței de muncă se reduc automat de 12 ori.
Mai avem, deci, un capital de doar 25 de
miliarde de dolari, iar forța de muncă a
ajuns să valoreze abia 166 de milioane
de dolari pe lună.

— Chiar atît de mult au ieftinit Româ-
nia doi ani de guvernare fesenistă ? După
ce, pentru înfrăcarea mai sigură a hațu-
rilor, surugii emanați nu s-au sfiit să fo-
losească pînă și acei răsunători strigă de
căruțași beți : „Nu ne vindem țara !”
Chiar așa de rău stăm ?

— Și, încă, rețineți : nici nu v-am spus
prea multe. Fiindcă sub falsa imagine ce
se pregătește pentru „licitarea” țării, este
un tezaur aici, în România. Cineva (iar
morțiș să uităm, măcar pînă după lici-
tație, că între 1985 și 1989, au fost înnoite
peste jumătate din activele României,
adică mai mult de 50 la sută din mijloa-
cele fixe.

La aceste proporții ale trucajului, sce-
nariul a devenit diabolic. Cine-a zis „fur-
tul secolului”, gîndindu-se la ce ni se pre-
gătește, n-a spus destul : istoria întreaga
n-a mai cunoscut asemenea furt.

DORIN GHERGHINESCU ■

E limpede, s-a schimbat totul și nimic

În mod firesc ne-am fi așteptat ca imediat după Revoluția tinerilor din decembrie '89 să se schimbe ceva în țara noastră. La drept evaluând lucrurile, totul a fost și este o prelungită și amară iluzie. Vechile structuri comuniste își întind tentaculele la mai toate nivelurile. Oamenii compromiși, oameni de paie, dar cu proptele serioase din vechiul regim dictatorial, își continuă nestingheriți demersurile obscure, fără să le pese de nimic și de nimeni. Sprijiniți de picioroangele criptocomuniste ale actualei puteri, nu și-au lăsat nici măcar șansa unei perspective reale, morale, asupra destinului lor îndoielnic și al noianului de fără-delegi pe care le-au făptuit sub ochii noștri. În economie, în administrație, în centrale și ministere, în justiție și procuratură, în poliție și-n noile structuri ale puterii, aspectele de această natură sînt și mai evidente.

După cum limpede am văzut în cele două seriale ale noastre, actul sacru al justiției îl înfăptuiesc aceiași judecători incompetenți, aserviți, compromiși, corupți, nomenclaturisti. Cine face urmărirea penală? Aceiași poli-milițieni înculți în cele mai multe cazuri, sprijiniți de procurori compromiși, unși cu toate alifile. E drept, imediat după revoluție, organele de justiție și procuratură au fost în mod direct și nemijlocit vizate, în legătură cu activitatea dubioasă a unor, pe care au desfășurat-o în timpul dictaturii. S-au creat diverse ligi și organisme. Comiții și comișioane. Totul a fost un foc molcom de paie și cenușă azvirlită în ochii credulilor.

Revendicările masive (scrise sau orale), prin misive și memorii adresate factorilor de resort și comisiilor parlamentare și guvernamentale, cabinetului prezidențial, tocmai asta vizează. Cer insistent luarea unor măsuri acum, cînd încă nu e prea târziu, privind activitatea „clamoroasă” a unor judecători, procurori, lucrători de miliție, precum și alți acoliți ai vechii și noi puteri promoscovite, cu metehne deprinse rapid din sistemul „aparaturii” roșu de la Răsărit. Starea de confuzie, de nesiguranță și incertitudine în raporturile juridice a fost creată sistematic și voit, fie de către unii juriști care au ocupat funcții de răspundere, fie de unii informatori ai securității, din aparatul de justiție și procuratură, din ministerul de resort și din organele județene cu astfel de atribuții.

Secția a IV-a T.M.B.

În activitatea secției a IV-a a T.M.B. (Tribunalul Municipiului București), am observat, cu oarecare consternare, că se fac unele abuzuri grave, cum se făceau și mai ieri. Cum le-am putea califica? Un lanț al slăbiciunilor sau al intereselor de tot felul? Abuzuri, care, într-o primă fază, ar acredita ideea de mită? Anumiți judecători pronunță hotărâri definitive; aceasta în contextul în care există un vid în practica de a se controla efectiv puterea judecătorească. Control și măsuri în consecință, pe care ar trebui să le ia organele în drept. Datorită principiului separării puterilor în stat, acele comisii de control și disciplină în loc să se urnească la treabă, lasă posibilitatea înfăptuirii și proliferării unor atari abuzuri. Apoi, există și o „colegialitate” între magistrați, prost înțeleasă. În sensul că aceștia încearcă să acopere, pe o falsă motivare în drept, greșelile juridice flagrante săvîrșite de anumiți colegi ai lor.

Repetăm, nu avem nimic special cu T.M.B. În numerele viitoare vom încerca o „destelenire” și în rîndul cadrelor din Ministerul Justiției și al Procuraturii Generale. Dar acum să isprăvim cu „fauna” de la T.M.B. Paula Pencea este fostă vicepreședintă la Judecătoria Sectorului 5; în prezent este judecătoare la secția a IV-a civilă a T.M.B. Ea este, spun colegii, una dintre cele mai înverșunate activiste P.C.R., a cărei activitate se desfășura și, din păcate, se mai desfășoară, pe principii arhicunoscute al inițialelor partidului mult îndrăgit (pile, cunoștințe, relații). Păstra o legătură permanentă cu atotputernicul comitet de

să-și uite numele inițial, acela de Rădoi; așa că, s-a chemat, cînd, cum trebuia și cînd divorța, oficial, ori neoficial: Nistor, Antohi, Pencea. Ne spune noul ministru al justiției, oare ce fel de credit moral poate, avea o astfel de judecătoare, să spunem, într-un banal proces de divorț?!

Tovarășă Rădoi a fost mai mulți ani la rînd subalterna vestitului „dictator” al Judecătoriei Sectorului 5, Caramihai Iancu. Chipurile, dînsul menționează, „echilibrul” nomenclaturii justiției din București, avînd fideli susținători în Ministerul Justiției. Activitatea „foștilor” a fost strîns legată de activitatea de partid, printr-un servilism exacerbant. Ii merse buhul țas- ei Rădoi, alias Paula Pencea, că este deosebit de „răzbușătoare”. Nu este rău să se știe, însă, că era deosebit de atentă chiar la atenții. Iar activității P.C.R., cadrele superioare din miliție și securitate, aveau, reamintim, cistig de cauză cînd figurau părți în diferite procese.

Securitatea era pe fază

Nu e rău de amintit faptul că tovarășa amintită, Rădoi sau Pencea, nici nu mai știm cum

la executări penale în cadrul Judecătoriei Sectorului 5 București. Aceasta din urmă avea o garsonieră vizavi de Miliția Capitalei; garsonieră pe care o punea la dispoziția sefei, dar și a altor persoane din cadrul judecătoriei și al tribunalului. Astfel că, în acest scandal de imoralitate, au fost implicați diverși procurori, ca și Caramihai Iancu, șeful „distinselor”, în acea vreme.

Așadar, aventurism în stil clasic și modern, aventurism în stil mare în chiar fața sediului Securității. Este cit se poate de evident că pentru „băieții” a fost o bagatelă să se infiltreze în „grup” și să înregistreze tot, ba chiar să pozeze figura 33, dacă ne este permis să spunem astfel. Și, uite-așa, s-a constituit un dosar voluminos, care conține nu numai file scrise, înregistrarea convorbirilor în patul dragăstos, neconjugat, dar și suficiente poze alb-negru și color, cu orgiile ce se petreceau în respectiva garsonieră. Iată, din nou și din nou, pe mina cui a fost și este lăsată salvarea ordinii de drept?!

Președinta T.M.B., la acea vreme, Irina Negrescu, s-a cutremurat de „imoralitatea subalternilor”, și a încercat să

scoată scroafa moartă din cotetul său. Dar influentul Bobu a avut un cuvînt greu de spus, așa că organele de securitate au devenit ascultătoare. S-a mușamalizat totul, pentru a nu afla scorniceșteanul dement și sinistra Leana lui Briceag. O aprofundare mai amplă a respectivului dosar credem că ar trebuia făcută. Iar toți imprici-nații trebuie trimiși negreșit în judecată. Ar fi un recurs la morală dreptului.

Soție de securist, cu grad de colonel

Margareta Ionescu (fostă Dinescu) este soție de securist, cu grad de colonel. A fost judecătoare la Judecătoria Sectorului 2, iar după revoluție, tot pentru „merite deosebite”, a fost promovată la aceeași misterioasă secție a IV-a civilă a T.M.B. Timp de 6 luni, Margareta Ionescu a fost pensionată medical. În timp ce a fost internată la Spitalul C.F.R. 2 din București, s-a gîndit că n-ar strica un ciubuc; așa că, a pronunțat și redactat o hotărîre la Legea 18, pe care președintele completului de judecată, distinsul judecător Stan Dragomir, inițial a refuzat s-o semneze. Ulterior, însă, datorită presiunii conducerii T.M.B., de atunci, respectiv tov. Irina Negrescu, aceasta a fost obligată să semneze minuta și hotărîrea. Ciudate moduri de a constrînge judecătorii, nu-i așa?...

Să reținem că Margareta I. se afla internată în spital la acea dată. Să mai reținem că judecătorii nu au voie să scoată dosarele din sediul judecătoriei. Să mai reținem că era atît de bolnavă, încît un dosar cu Legea 18 i-a făcut cu ochiul. Din unele informații „oculte” rezultă că M. Ionescu încasase deja, de la cei cercetați, suma de 50.000 lei, pronunțînd soluția închiderii dosarului și respingerea sesizării. În justiția noastră, cînd nimic nu se poate, totul se poate! Mai cu seamă că Margareta cea vaporeasă ca o panseluță, era nepoata fostei președinte de la T.M.B., Irina Negrescu. Ulterior a devenit și nașa de cununie a fiicei acesteia. Uite așa se joacă fata: și la stînga și la stînga!...

Timp de 7 ani Irina Negrescu nu a promovat-o la T.M.B. Prea era bătător la ochi. Dar iată că Ministerul Justiției o „promovează” pe Margareta Ionescu la T.M.B. Așadar, un nou element corupt, influentabil, promovat de aceleași structuri dogmatice, comuniste, care nu vor să cedeze osul puterii! Cu un tupeu demn de o cauză mai bună, s-a apucat și de scris. „Molima politicii atacă tribunalul” a apărut în cotidianul „AZI”. Încearcă un soi de ștergere a urmelor, ale ei și ale soțului ei. Paradoxal, face chiar tapaj, de noua sa atitudine, posttotalitară; are o atitudine favorabilă opoziției, devenind ostilă puterii de stat. Deși judecătorii nu trebuie să aibă asemenea opinii. Ciudat mod de a „estompa” abuzurile și activitatea trecută. Povestea cu pisica și urmele e floare la ureche.

Judecătorii (III)

Fotografie de SILVIU STAN

partid al sectorului. Avea două slăbiciuni: activiștii de partid și oficiul stării civile. Pe parcursul a 8 ani a divorțat de 3 ori. A reușit performanța îngenoasă de a-și anula una dintre căsătorii. A vrut, cu orice preț,

figurează acum în acte, a fost direct și nemijlocit implicată într-un scandal de toată frumusețea. Scandalul de proporții s-a iscat între numita mai sus și numita mai jos Ana Teodosiu, în acea perioadă greferă

dreagă lucrurile. O dubioasă stupefacție a trăit și fosta ministru, Maria Bobu. Firește, că înalta ministru nu a vrut să se lîse un scandal în domeniul său, așa că i-a spus, la pîjama, nomenclaturistului său soț, să

SĂ BLOCĂM „MOARTEA S.A.”

Deși s-a scris mai în toată presa despre cel mai poluat oraș al Europei — Baia Mare, nimeni n-aude, n-avede. Cea de-a IV-a putere într-un stat civilizat care este presa, scrie și vorbește unui areal original: cel al orbilor și surzilor. În orice țară cu vocația democrației în sine, s-ar fi luat măsuri grabnice în urma diferitelor aspecte potlogărești scoase la iveală de avangarda pericleană a mass-mediei. Numai că puterea se simte ofensată numai la auzul numelui lui Pericle, cînd mereu Pericol. Care există! Dar nu pentru ei, ci pentru milioanele de oameni care rabdă în fiecare dimineață mirosul „ozonat” al noxelor, cu batista la nas, al gazelor eminate de „celebru” Combinat chimic bîimărean.

Motiv pentru care la Prefectura județului Maramureș a avut loc un furtunos dialog între sindicatele bîimărene și Pre-

fectură. S-a căzut de acord că „tratamentul aerian” la care sînt supuși cetățenii întrece în ultima perioadă orice limită. Mai ceva ca în „epoca de aur”. „Domnule ziarist, scrieți că la Baia Mare, după revoluție s-a instalat „epoca plumbului”. Din discuțiile purtate mai reținem că unii șefi ai întreprinderii „Phoenix S.A.” (noua denumire a combinatului), stau prin strălătațuri, iar pe noi ne gazează, copii se usucă cu zile, au stări permanente de somnolență, le dispare pofta de joacă. „Uitați-vă-n ziar și veți constata că mor numai oameni tineri”.

De opt ani acest monstru chimic funcționează ilegal, fără autorizație. Însă cum acel dialog n-a rezolvat nimic, tot sindicatele bîimărene au organizat și un miting de protest pe plătoul din fața Casei de cultură a sindicatelor, la care au participat sute de persoane. Pe lîngă problemele arzătoare la or-

dinea zilei, cum ar fi majorarea în grîm galopant a prețurilor, creșterea numărului șomerilor, inexistența cu adevărat a protecției sociale, cea mai arzătoare se dovedește a fi, la Baia Mare, tot cea a poluării. Majoritatea lozincilor scandate, de altfel erau: „Opriti poluarea, ieftiniți mîncarea”, „Nu vrem moarte lentă, vrem viață decentă”, „Baia Mare — Auschwitz”. Dacă organele în drept nu vor lua măsuri, șoferii bîimăreni amenință să rezolve situația în stilul, de-acum cunoscut din nefericire, ca stilul maramureșean — blocarea drumurilor și a străzilor ce duc și vin dinspre Combinat, blocînd activitatea întregului mastodont cu coșurile lui ucigătoare.

Să sperăm că și puterea va învîta ceva din înțelepciunea moroșenilor.

ION BURNAR

Prolog la epilog

Este departe de noi gîndul de a îmbrățișa, la o primă vedere, opinii extremiste sau demagogice, gînduri acrite de ranchiună sau răzburare. Nici aspectul generalizării nu-l acceptăm. Doamne ferește! În aparatul de justiție, ca și în cel de stat, sînt oameni impecabili, bine pregătiți profesional și cu o conduită ireproșabilă. Chiar dacă unii dintre „combatanții” noștri au sărit ca arși, ba chiar au venit cu misive la redacție, noi ne vom continua demersul. Din păcate, atît în sfera justiției, cit și în cea politico-economică, aceeași stare de lucruri trenează din vechiul regim. Avem toate șansele, cu astfel de nomenclaturisti, ca starea această să perpetueze, să se prolifereze chiar.

Starea de nemulțumire generală și de revendicare a oamenilor cinstiți, corecți, onști, de aici derivă. Că s-a schimbat totul și nimic! Unii au dansat cu „roșii”, vorba vine, iar acum dansează cu „verzii”. Nici o problemă. Nu este vorba de a da alt sens legislației în vigoare; practică profund dăunătoare. Ci este vorba tocmai de aspectul grav că se mențin aceiași oameni compromiși în funcții de răspundere, ba chiar au fost promovați, atît de Procuratura Generală, cit și de către Ministerul Justiției. Starea de nemulțumire din rîndul opiniei publice — dictată de numărul impresionant de memorii scrise și semnate —, derivă și din judecata nedreaptă, din soluțiile penale ori civile aleatorii, date de interes, date pe relații „sfinte” de tip socialist. Depinde cine stă în spatele unui proces. Nu alunecăm voit pe panta caragialescă dar, la noi, ca și nimeni alții, s-a schimbat totul și nimic! Totul a fost rămîne o cumplită decepție generală. Întrebarea este: pînă cînd?

ILIE LUPULESCU
DORIN SALAJAN

91

Mai sint de citit mii de cărți

Horoscop politic

Pentru publicul larg a fost o surpriză apariția, după 22 decembrie 1989, a unui comentator politic gata format, capabil să analizeze confuzia situație postrevoluționară. Comentatorul, pe nume Ion Cristoiu, alături de puțin cunoscut incit la început, multă lume îl confunda cu Ion Cirstoiu sau chiar cu Ion Cristinoiu, a ajuns în scurtă vreme o vedetă. În momentul de față articolele sale din *Expres-Magazin* sint citite cu pasiune de sute de mii de oameni, iar rubrica în care apar aceste articole, **Punct și de la capăt**, este considerată un fel de horoscop al vieții politice românești.

Pentru mine însă, ca și pentru alți cunoscuți ai lui Ion Cristoiu din lumea scriitorilor și ziariștilor, cariera sa de comentator politic nu are nimic surprinzător. Las la o parte faptul că îl apreciam de multă vreme ca istoric și critic literar, ca prozator și mai ales, ca autor de publicații (autorul de publicații fiind în presă ceea ce este regizorul în teatru). Dar știam și că se pricepe ca nimeni altul la analiza situației politice. Prin forța împrejurărilor, în „epoca de aur”, comentariile sale erau exclusiv verbale, dar aceasta nu le reducea cu nimic seriozitatea. În biroul său de redactor-șef de la vestitul **SLAST** (*Suplimentul literar-artistic al Științei tinerețului*), stimulată de prezența unor colaboratori aflați în vizită și mestinjenit de eventuala existență a unor microfoane ascunse, Ion Cristoiu se lansa într-o interpretare minuțioasă a informațiilor — oficiale și neoficiale — referitoare la viața politică din România. Într-o vreme în care era cu atât mai dificilă cu cât în România — ca în oricare altă țară comunistă — adevărata luptă pentru putere se desfășura în culise și înțelegerea ei pretindea perspicacitate și imaginație.

Din inițiativa unei edituri particulare, *ELF*, condusă de un tânăr cu idei, Dorin Stanciu (poate un Al. Rosetti al secolului XXI!), au apărut de curând într-un volum cu titlul **Punct și de la capăt**, articolele publicate de Ion Cristoiu în perioada 20 ianuarie 1990 — 3 aprilie 1991. Citite în succesiune lor cronologică, articolele se înfățișează ca o amplă cronică a evenimentelor din perioada respectivă și de multe ori, ca o... avangardă a lor, datorită capacității autorului de a prevedea evoluția situației politice de la un moment dat. Nu este vorba de un dar al premoniției, ci de un spirit de observație exersat și de o inteligență pătrunzătoare, eliberată de multă vreme de prejudecăți. Ion Cristoiu nu crede în intențiile oamenilor politici, în gesturile teatrale, în zvonurile aflate în circulație, în tot ceea ce constituie comedia vieții politice. Îmi place această luciditate a sa, acest refuz al iluzionării. Ion Cristoiu știe că, în domeniul pe care îl ține sub observație, resortul întregii animații îl constituie interesele. Într-o presă inundată de articole retorice și patetice, interpretările sale realiste, lipsite de sentimentalism, se remarcă imediat.

Există însă și ceva care nu-mi place la Ion Cristoiu și anume satisfacția răutăcioasă cu care demistifică viața politică. Dacă existența noastră nu are măreție — aceasta ne poate face, cel mult, să cădem într-o resemnare tragică. Nu vād de ce ar trebui să anunțăm pe un ton triumfător faptul că oamenii din jurul nostru n-au nimic sfînt. Și apoi... nici nu cred că n-au nimic sfînt.

Oricum, cartea lui Ion Cristoiu merită o notă foarte bună. Ea trebuie citită pentru ceea ce ne oferă și nu pentru ceea ce am vrea noi să ne ofere.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

*) Ion Cristoiu, **Punct și de la capăt**, București, Publishing House ELF, 1991.

Desen de AUREL ST. ALEXANDRESCU ■

UN BALERIN ȘI CELE CINCI FEMEI CARE I-AU SCHIMBAT VIAȚA

Trio infernal

— Trei români se întîlnesc în Franța și se impun categoric în baletul modern. Surprinzător, de obicei românii se evită în străinătate.

Gigi Căciuleanu: — Nu faptul că sintem români ne-a făcut să rămînem împreună, ci faptul că sintem prieteni. Întîmplător, eram și români. E adevărat că românii, la fel ca toți străinii din Franța, trebuie să supraviețuiască și pentru asta luptă din greu. Acest trio infernal al nostru s-a creat pe bază de prietenie, dar și pe baza unei exigențe artistice nemaipomenite. Ne-am dat seama că nu putem fi numai prieteni. Trebuie să fim și dușmani în același timp și fiecare să aducă o contribuție serioasă în ceea ce face. Concurența în Occident este enormă. Sînt zile în care lucrăm 12—14 ore și încercăm să găsim idei noi pentru a face față acestei concurențe în sensul pozitiv al cuvîntului. Concurența este stimulatorie, asta ne lipsea în România.

— Ați traversat momente de criză?

— Sînt momente de criză mereu pentru că discuțiile sînt foarte aprinse. Dar fără aceste discuții și dispute lucrurile nu pot avansa. Este ca o activitate vulcanică.

— În această stagiune aveți nouă spectacole, două le-ati prezentat și în România. Nu seamănă deloc între ele. E premeditat?

— Există tendința ca dansul modern să se încheiste și el, să devină o serie de formule, ceea ce pe mine nu m-ar mai interesa. Mi-am creat un personaj pe care îl plimb din spectacol în spectacol. Asta e ca semnătura unui pictor. Dar ca mijloc de expresie spectacolele trebuie să fie foarte diferite. Unii ne repropun acest lucru, spun că nu știu de unde să ne ia. Dar pe mine totemul asta mă pasionază, de asta fac dans.

După 11 noaptea

Gigi Căciuleanu a revenit în România după 20 de ani. L-am revăzut pe scena Operei. Partenera sa de dans este Ruxandra Racovită, regie e semnată împreună cu Dan Mastacan. Ei sînt trioul infernal. Voi încerca să schitez cariera acestui extraordinar balerin folosind informațiile mai vechi, dar și lucruri povestite de el.

Gigi Căciuleanu s-a născut în București. Părinții lui veneau din Basarabia. Are o bunică rusească, una grecoaică și un străbunic suedez. Vorbește la fel de bine româna, rusa și franceza. A început primul curs de dans la 4 ani cu Nuți Dona. A intrat apoi la școala de coregrafie. La 14 ani intenționa să abandoneze dansul și să se apropie de teatru. „Dansul clasic nu-mi ajungea, era prea stereotip. Pentru un băiat nu e interesant chiar dacă face o mare carieră. Atunci am descoperit-o pe Miriam Răducanu. Am văzut-o prima oară

dansînd într-un recital la Teatrul Mic în fața unui public de intelectuali. Eu nu eram deloc intelectual, dar am descoperit deodată că îmi vorbea pe sufletul meu. Am văzut că un gest elaborat poate fi mult mai important decît o mișcare tehnică foarte mare. Am hotărît să nu las dansul și mi-am zis că numai așa vreau să dansez. În dansul lui Miriam am descoperit că puteai să fi așa cum ești, că nu mai trebuie să te prefaci, sau să te ascunzi după formule. Această Miriam care dansa era ca într-un tablou de Kandinsky. Anul acela am avut noroc să o am profesoară la școala de coregrafie. Ne preda arta actorului, însă în fapt făcea dans modern.”

După absolvire este trimis să lucreze cu mari maeștri din Moscova, apoi intră la Opera din București. În tot acest timp nu renunță nici o clipă la dansul modern. „Eu, Adina Cezar, Raluca Ianegic, Ion Tugearu am fost într-un fel discipoli și partenerii lui Miriam. Chiar dacă unii se dezic acum de ea, au fost totuși formați de ea. Miriam nu era o profesoară în sensul strict al cuvîntului, nu-ți spunea că trebuie să faci așa sau invers, te lăsa să te dezvolți și în același timp te contamina. Libertatea am învățat-o eu ea.”

Ziua Gigi Căciuleanu era balerin la Operă. După 11 noaptea, cînd se termina spectacolul, făcea dans modern. Improvizau în case la prieteni care aveau camere mai mari. Deseori mergeau la Student Club unde se întîlneau cu un public tînăr. Dansau în muzee. Așa s-a născut prima „Nocturnă”. Directorul de la „Tîndărică”, Margareta Niculescu, le-a dat sala pentru două spectacole. Lumea a venit și a fost un mare succes. A urmat „Nocturnă” 2, 3...8.

„A fost o perioadă foarte fericită din viața mea. Cu Miriam mă potriveam foarte bine, eram ca într-un duet de jazz. Această senzație nu am mai putut-o trăi decît în ultimii ani cu compania de balet pe care o am acum la Renne.

Prin '70 am cunoscut-o pe Ruxandra. La insistențele ei m-am prezentat la concursul de coregrafie de la Köln. Vedeti toate femeile care defilează în viața mea: Nuți Dona, Miriam, Ruxandra...”

La premiul întîi la Köln eu o pierd pe muzica Mariei Tănase. În '71 ia din nou premiul cu o coregrafie pe „Boleroul” lui Ravel. Anul acela rămîne în Occident. „Am hotărît să fiu mai liber, să pot să mă mișc. Am văzut că am succes la publicul din Vest, care e greu de cucerit totem pentru că vede foarte multe lucruri. După Köln am fost angajat de Pina Bausch. Mi-a propus să fiu coregraf timp de un an la compania ei. A fost un noroc formidabil. Pina este a patra femeie importantă pentru mine. Asta în afară de mama mea care este omul cel mai grozav din lume.” În trupa Pinei Bausch întîlnește dansatori impor-

tanți. E momentul în care se hotărăște să devină coregraf și să danseze numai în coreografiile lui pentru a nu se mai risipi. Foarte rar va face excepții.

„După un an am plecat din Germania pentru că am întîlnit o altă femeie, a cincea femeie importantă din viața mea, Rosela Hightower. Mi-a spus mie și Ruxandrei că va avea o companie la Nancy și vrea să lucreze cu noi. Rosela este o mare dansatoare de clasic și noi a trebuit să revenim la ce știam clasic pentru a face față.”

În companie erau peste 40 de dansatori. Cu zece dintre ei Gigi Căciuleanu începe să studieze, în orele libere, dans modern. Munceau ca nebunii într-o atmosferă care seamănă foarte tare cu ce fusese la București. În '79 Ministerul culturii franceze hotărăște să finanțeze compania de dans modern și aleg orașul Renne.

„Vă reamintesc, în Franța în acel moment existau doar două trupe de dans contemporan. Vreau să spun că noi, niște români veniți din Balcani, am reușit să fim la originea dezvoltării nemaipomenite a dansului contemporan francez. Totul a început în momentul cînd unor coregrafi, considerați intereșanți, li s-a dat posibilitatea să lucreze în condiții foarte bune.”

Prețul succesului

„Gigi este copilul lui Mozart, îmi spune Dan Mastacan. Mozart a fost un om care a creat ușor și mult și toată viața contemporanii i-au reproșat acest lucru. Gigi e la fel. Cînd nu are nici o idee mai bine merge la strand, dar cînd îi vine ideea în două săptămîni a făcut spectacolul.”

Gigi, Ruxandra, Dan lucrează mult împreună dar nu sint nedespărțiți. Ruxandra este profesoară la Conservatorul din Renne, face multe stagii în străinătate și în curînd va face singură coregrafia la „Burghezul gentilom” pe muzică de Strauss. Dan Mastacan nu renunță nici o clipă la profesia de actor. A continuat să facă film și teatru. Cînd citiți rîndurile acestor Gigi se află la Sao Paolo unde face coregrafia unui spectacol Mozart. Cînd nu face dans desenează. Este a doua lui mare pasiune.

— De fapt, unde locuiți?

— La Renne și la Paris. Știi, în Franța nimic nu se petrece în afara Parisului. În ciuda aparentei descentralizări, totul se întîmplă la Paris.

— Mai este Parisul capitala culturală a lumii?

— E un oras în efervescență, în dans mai mult decît în alte domenii. Dar eu cred că acum polul de interes se va schimba. Relația dintre Est și Vest va deveni foarte importantă. Vezi, în cazul meu eu am venit din Est și am dat ceva celor din Vest. Mulți alții vor mai face la fel. Eu cred însă că schimbul nu va rămîne unilateral. Din punct de vedere artistic în Est e mai mare bogăție decît în Vest, dar nu sînt mijloace.

— Ai o familie în Franța?

— Nu, sîntem foarte singuri toți pentru că un artist este întotdeauna foarte singur. Viața noastră profesională ne la atît de mult timp și energie că nu mai putem avea viață familială. Acesta este prețul.

AURELIA BORIGA ■

Festivalul Național de teatru

SCANDAL

Lucian Giurchescu a ieșit din juriul Festivalului național de teatru. Cîteva ore mai tîrziu l-am cerut o declarație.

Lucian Giurchescu: „Lucrul principal pentru ca arta noastră să devină o artă adevărată și statul nostru să devină un stat democratic este desființarea cenzurii. În pofida multor lucruri care nu mi-au plăcut de la întoarcerea mea în țară, am rămas și am continuat să lucrez în România pentru că constatasem că măcar în teatru și în cea mai mare parte a presei nu mai există cenzură. Am primit să fac parte din juriul Festivalului național de teatru, deși personal cred că această formă de

festival, cu premii este inactuală momentului de față. Noi trebuie să promovăm diferența, varietatea, libertatea de creație ferindu-ne de clasamente cu iz totalitar. A da din nou note, a stabili din nou clasamente nu înseamnă altceva decît o reinstalare în mod „subtil” a unei posibilități de control. Desigur se poate replica că se dau premii și la Cannes și la Veneția și la Berlin. E adevărat, dar nu trebuie să uităm că totem din această cauză mulți creatori importanți participă în aceste festivaluri hors-concours. Acesta e punctul meu de vedere și dacă am acceptat totuși invitația domnului Olăreanu am făcut-o cu intenția de a nu jigni pe nimeni și

cu speranța de a putea să-i conving pe organizatori și pe membrii juriului că banii de premiu îi putem folosi altfel și cu mai mult folos.

Festivalul are și un program-ziar zilnic scris de studenții de la teatrologie, supravegheat nu știu de cine pentru că nu se dau nume. Am fost solicitat de o studentă dau un interviu. Am atenționat-o de la început că spusele mele s-ar putea să nu fie pe placul organizatorilor festivalului. Mi s-a replicat că ziarul e necenzurat și că publică orice fel de opinii. Am declarat mult mai pe larg ceea ce v-am spus dumneavoastră. Cu stu-

MAFIA ÎN ARTĂ

Unde-i „SOIUZ” (Uniune) e și hoție

Intr-una din ședințele Ideologico-administrative de la Uniunea Artiștilor Plastici a anilor '85, un pictor fără funcție i s-a adresat, cu mare mirare, unuia cu funcție: „Cum adică, tu, un subiectiv, să mă judeci pe mine, tot un subiectiv?!” Pictorul fără funcție exprima esența relațiilor din lumea artei la noi, domeniul unde, exceptând administrația, totul e părere (opinie), ceva ce are o importanță, în primul rând, pentru artistul care o emite. Orice administrator care nu are de lucru strict pe domeniul lui începe să aibă păreri în chestiuni care nu-l privesc. În „soliuzurile” noastre administrative, în mare parte artiști ei înșiși, în loc să se ocupe doar de probleme organizatorice și financiare, pun ordine în cele spirituale. Așa a fost și așa a rămas. Și așa o să fie vesnic, dacă vesnic vor exista Uniuni. Un pictor-salariat ca director de artiști nu e doar un nonsens, ci un pericol social. Intr-un consiliu de administrație, artistul are și loc, și determinare. Dar nu mai mult de atât. Uniunile de creație funcționează exact ca înainte, cu alte persoane în frunte. Problema nu e dacă direcția e o „astă” sau nu. Problema e că Uniunea, ca instituție de direcție și control, e o aberație. Artistul care duce viață intensă de organizație trebuie să aibe neapărat procese de conștiință. Subiectivii au dreptul la păreri, nu la decizii. Contradicția e de fond: dacă artistul e un unicat, cum să obții convergență într-o masă de divergenți? Adevărul e că, după '89, la direcția U.A.P. au trecut întâi artiști, care au abandonat onorarea cind au realizat dimensiunile și dificultatea sarcinilor administrative, ca apoi să înceapă să mai salveze ceva, în folosul — în principal — al unei mulțimi de pensionari, alți artiști, mai puțin sesizați de imposibilitatea demersului lor. Dar și mai puțin artiști.

În paralel cu „viata de Uniune”, un număr de artiști plastici din vârstă speră un alt tip de organizare: pe interese specifice. Statornici „soliuzurilor” au tendința să vorbească de grupuri, de găști și chiar de o mafie. E o greșeală. Uniunea, ca atare, a fost o structură de tip mafiot, de vreme ce la o organizare „la vedere” erau îngăduite (cînd nu-i erau impuse, pur și simplu) structuri subtile, pe categorii de interese extraartistice. Numai un prost sau un om de rea intenție poate să înțeleagă că acuz de fals și nepriecere pe totii artiști care au rivnit să fie șefi de artiști și pe totii funcționarii Uniunii. Ce vreau să spun clar e că sistemul, ca atare, permite neoneștilor să-i biruie pe onesti.

Orice organizare e preferabilă haosului. În lumea creatorilor e necesar un tip de organizare sindi-

cal, dar unul care să nu ia banii celor activi ca să-i dea celor care n-au nici talent, nici drag de muncă. Mulți artiști decoratori au găsit formula prin care pot rămâne încă artiști făcînd și oficiul de manageriat al grupului. O uniune cu mil de afiliați e o realitate tot atât de supusă subiectivității citor-va ca o întreprindere cu zeci de mii de angajați. Cît timp arta trăiește din școli, curente, ideologii nu e normal să aduni pe subiectiv cu subiectiv, în ideea unei frății în care unii sînt, toți, mai egali decît alții. În loc să privească strîmb la asociații în formulă nouă (în jurul unei galerii, în temelul unui atelier sau în preajma unei personalități) artiști care bat drumul Uniunii cu nădejdea că aici li se rezolvă viitorul ar trebui să eugete un pic la toate cele zise pînă aici. Progresul stă în organizare. Pînă vom avea puterea să dăm un nume noilor asocieri, să nu consumăm convingerea că arta e plină de mafioti. În artă nu se practică democrația și egalitatea. Cheia unei cariere de realizat nu-i, în nici un caz, ajutorul lunar de la Uniune.

TUDOR OCTAVIAN ■

O lecție din cinematografie

Sculptorul Florin Codre, după o carieră națională și internațională de artist plastic, și-a pus propriii bani la bătaie și a făcut în România un film cu titlul „Sobolanii roșii”, prin care dă o palmă subredii producții de filme românești și mai ales regizorilor noștri atît de „deserți”, cum ar zice Eminescu. Cîștigînd, deci, mai multe pariuri deodată, în primul rînd cel cu publicul și implicit cu sine, Florin Codre, pentru care „cinematograful este un limbaj ce rezolvă o problemă de comunicare”, schimbă ierarhia în cinematografia națională. Din multe puncte de vedere, „monștrii noștri sacri”, Pița, Danieliuc, Nicolaescu, Corjos, pot lua lecții de la acest „diletant” curajos, care știe să riste ca un mare cascador (el fiind o vreme chiar și cascador). Înainte de toate, „Sobolanii roșii” este primul film particular de după Revoluție și primul film cu adevărat liber de prejudecăți care „leagă”, „epoca de aur” de „epoca de tranziție”, care atacă frontal problema dictaturii din perspectiva actualității, care urmărește, prin unele secvențe de viață zguduitoare, evoluția unor personaje, făcînd o disecție frontală a oportunismului. Tema duplicității capătă acum și o incarnare cinematografică.

După aproape doi ani de presă liberă, în care zeci de ziariști scriu o nouă istorie a țării, scornind culisele puterii, dînd jos masca de pe chipul comunismului, tîind în carnea vie a adevărului, demascînd securitatea și toate forțele obscure ale dictaturii, dezvăluind adevărata față a nomenclaturistilor și noua lor identitate, iată că acum și cinematograful, arta cea mai directă și populară, face primul pas în această direcție. Și a venit un amator să facă acest pas. Cineaștii noștri mai mult sau mai puțin consacrați nu au găsit în realitate și în miile de re-

portaje apărute în presă nici un subiect demn de mijlocul lor de comunicare, ce ar fi trebuit în această perioadă revoluționară și postrevoluționară să revină la natura sa documentară, care este natura originară a cinematografului. Preferă să se pîngă, că nu au scenarii, că nu au subiecte, cînd toate gazetele sînt pline de cele mai senzaționale, zguduitoare sau tragice-comice subiecte!

Avînd o notă autobiografică, de unde senzația de document, de sinceritate, de adevăr, de viață trăită, filmul lui Florin Codre este o pildă de retrăire prin artă, prin cinematograful. Tot ceea ce el ne povestește, lumea culiselor ecranului, viața riscantă a cascadorilor, abuzurile securității și intruziunea ei în sufletul oamenilor, sacrificiul femeilor, decadența nomenclaturii, corupția procuraturii, ca și unele ecouri postrevoluționare sînt adevăruri și realități indecște cunoscute. Dar meritul regizorului constă în felul cum ne face să retrăim aceste adevăruri și realități, folosindu-se de o gamă largă de mijloace de expresie, de la spectacolul fellinian la limbajul poetic, de la realismul dur la simbol.

Filmul lui Codre nu ne face să ne despărțim de „Sobolanii roșii” adică de comuniști, doar rîzînd, ci și înfiorîndu-ne de calvarul din care am scăpat. Din acest punct de vedere, filmul său este ca o privire în oglindă și ca o ardere, ca o purificare. Și această performanță o realizează tocmai pe calea spectatorului, a „trucurilor”, în special erotice și de cascadorie, prin care vizează efectiv succesul de public (pe care îl are din plin). Numai un „diletant” cred că putea izbui să impace atît de franc, de sincer, pretențiile elitei cu cele ale publicului larg, avid de circ. Uneori filmul frizează și Kitsch-ul pentru că are de toate, pentru toate gusturile, dar dă și satisfacții cunoscătorilor.

Regizorul-plastician realizează portrete memorabile, cum ar fi portretul cascadorului, regizorului (văzut ca dictator), acțiunii de cabaret, prim-secretarului, securistului, procurorului comunist, oportunistului, sau generalului. Lucian Nuță, Bogdan Vodă, Serban-Ionescu, Petrică Nicolae, Florin Zamfirescu, Ștefan Sileanu, Valentin Urtescu, Dragoș Pislariu și Tora Vasilescu realizează creații remarcabile. Nu este greu să recunoaștem în aceste portrete personaje reale. Astfel, regizorul trimite la o sinteză Mircea Danieliuc — Sergiu Nicolaescu (ieri dictatorul cascadorilor, azi senator, aluzia „electorală” fiind clară!). Prim-secretarul poate fi Dincă sau chiar Ion Traian Ștefănescu, desi cuplul alcătuit din personajul lui Sileanu și al soartei sale sugerează răposatul monstru bicefal! De altfel, personajele au acea încălătură aluzivă în stare să le confere un caracter de generalitate, așa încît în personajul lui Florin Zamfirescu, de pildă, putem să-i recunoaștem pe toți securiștii criminali.

„Sobolanii roșii” deschide noi perspective cinematografului românesc, demonstrînd că și în acest domeniu se poate intra în regimul economiei de piață. Din păcate, difuzarea e un sector încă supra-centralizat, dovadă că Ministerul Culturii, prin reprezentanții săi, stă la pîndă ca un fel de gardă supervizoare. Cît privește pîndica nr. 1, adică mafia de la conducerea cinematografului, care s-a opus cu ura invidiei difuzării „Sobolanilor roșii” nu există decît o speranță: să crape de ciudă că un „amator” a reușit, a dat lovitură!

GRID MODORCEA ■

LUDOVIC SPIESS DIRIGEAZĂ MINISTERUL CULTURII

Rep. — Cum veți proteja cultura de efecte de care le va declanșa convertibilitatea leului?

Ludovic Spiess — Îmi puneți o întrebare pe care eu nu pot să răspund. Nu știu exact cum se va desfășura, dar știu că artiștii străini pe care vrem să-i aducem acasă sînt artiști români care vrem să circule în străinătate. Dacă arta trebuie să fie într-o continuă mișcare, asta înseamnă să plătești transportul, cazarea, și aceste procese economice sînt un dureros semn de întrebare pentru cultură dar sper că lucrurile se vor gîndite în cele mai mici detalii și nu vom fi aban-

Rep. — Cine să le gîndească dacă nu miniștrul culturii?

Cînd să răspundă, Ludovic Spiess a fost rîs de organizatorii Festivalului național de teatru. I copea festivitatea de deschidere. Promit să rămîn pe urmele lui.

SLALOM

Rep. — Ați spus că veți face o revistă apolitică. Îmi puteți spune rețeta unei astfel de reviste?

Marin Sorescu — Nu există o rețetă și e aproape imposibil să faci o revistă apolitică. Noi începem prin apolitic un fel de detașare superioară și de includere a politicului în gestul artistic propriu-zis. Dar nu încurajăm creația originală, să mizăm pe ce avem și pe bun, pe spirit. Pe forța spiritului de a calma spiritele.

Rep. — Nu credeți că veți pierde tocmai actualitatea?

Marin Sorescu — Nu. Noi încercăm să evităm aceasta pentru că lucrările pe care le publicăm au în ele acea doză de actualitate. E imposibil să rămîi departe de frământările timpului. E vorba de o implicare superioară în cotidian.

Rep. — Această atitudine este nu o formă de simulată a alianței cu actuala putere?

Marin Sorescu — Se fac tot felul de scenarii întezite. Nu cred că este o revistă partizană sau o revistă puterii. Ne-am asumat curajul de a nu ne alia cu nici un formism, acela al unei gălăgii permanente și de opoziție permanentă față de echilibrul care ar trebui să fie într-o țară normală. Noi considerăm că România trebuie să fie o țară normală care să-și valorifice drepturile într-un sens creativ în ciuda acestui dezmăd care provine dintr-o lipsă de înțelegere a adevăratei demnități.

AURELIA BORIGA ■

P.S. La cererea scriitorului am renunțat la orice căutare a răspunsului privitor la domnul Ion Dincă.

Fotografie de GIG MOTILANU ■

Rodica Topalogă, Sanda Manu și Marin Sorescu citesc presă apolitică, ziarul Festivalului național de teatru

pefacție am aflat că materialul nu va intra în foaia festivalului pentru că cineva (vorba lui Caragiale „nu știu cine”) s-a opus. În fața acestui act de cenzură făcîsă am considerat că nu am de ce să mai particip la acest festival în care se reintroduce în mod subtil cenzura. Și am plecat.

În foaia festivalului a apărut apoi declarația mea, care mă reprezintă, și un interviu aproximativ. De fapt discuția mea cu dl. Dinu Grigorescu în holul Teatrului de Operetă a fost fără reportofon sau bloc-notes. O parte din lucrurile pe care domnia sa le scrie în foaia festivalului sînt adevărate. Da, e adevărat că mi-am exprimat mirarea că la acest festival nu participă nici un teatru de limbă maghiară. Nu excluzîndu-i pe unii din manifestările noastre naționale vom dovedi că nu sîntem sovîni și că nu au dreptul să se pîngă. Există o tensiune la nivelul conducătorilor și poate al intelectualilor între cele două naționalități. Am însă informații directe cum că această tensiune e mult mai mică sau inexistentă la nivelul țăranilor. Nu avem dreptul

să turnăm gaz pe foc și să uităm o minoritate de aproape două milioane de locuitori în afara manifestărilor culturale din România. Bruina de credibilitate pe care o avem în străinătate se pierde în urma unor asemenea acte.

Referindu-mă tot la interviul din ziarul festivalului, țin să spun că am multe defecte, dar nu sînt idiot congenital. În ziar scrie: „Nu mă mai interesează decît premiul Nobel pe care îl morît, dar sînt sigur că nu-l voi primi niciodată”.

Cred că dl. Dinu Grigorescu nu a auzit bine sau memoria i-a jucat o festă. Eu am făcut o glumă, e adevărat, spunînd că la vîrsta mea (am 61 de ani) nu mă mai interesează premiile și că natural (am spus asta rîzînd) m-ar putea interesa un premiu ca premiul Nobel. Dar că acest premiu nu am cum să-l primesc. La modul de a transcrie după ureche, o glumă se transformă într-o declarație de oligofren. Cenzura lucrează nu numai prin interdicere ci și prin adăugire.

Aș vrea să mai precizez încă două lucruri. În primul rînd nu mai acestea au fost motivele pentru care m-am retras din juriul

festivalului și nu faptul (cum au sugerat unii membri ai conducerii festivalului și prietenii lor) că trebuind să mă întorc urgent la Copenhaga am inventat tot acest „scandal”. Toți cei care trebuiau să știe, știau că eu voi pleca în Danemarca în ultima zi a festivalului (20 noiembrie). Deci nu aveam nevoie de nici un pretext. Mai mult decît atât, eu am o înțelegere cu Ministerul Culturii (dl. Andrei Pleșu) și un contract cu Inspectoratul de cultură al orașului București (dl. Costache Olăreanu) care prevăd dreptul meu de a continua să activez și în alte țări decît România. Mai ales că după doi ani de cînd am venit acasă nu am nici o locuință. Trăiesc ca un student în gazdă.

Al doilea lucru pe care vreau să-l precizez e faptul că „Papagalul verde” nu participă la concursul festivalului. El e spectacolul care încheie festivalul, și e hors-concours. Nu am acceptat să particip la festival cînd am fost informat că în comisia de selecție este și dl. Valentin Silvestru și mai apoi se vor face clasamente și se vor da premii.

AURELIA BORIGA ■

Cu desenatorul Drăghici Constantin
despre cîntărețul Constantin Drăghici

„E bine să pleci pînă-n 25 de ani!”

— Surprins?
— Puțin spus, domnule Constantin Drăghici!

— E și firese. Cum să faci o legătură între cîntărețul Constantin Drăghici și un birou de arhitectură din Los Angeles cu planse, cu planuri pe mese, cu altele agățate în perete... sau m-am schimbat așa de mult?

— Nu. Dar nu-mi vine să cred. Pare că ar fi o dublură, de-a dv., sau mi s-ar fi pus la cale o farsă... mai ales că lucrurile mi s-au prezentat la maniera „hai să vezi ceva”. Dar acum, după ce stupoarea mi-a trecut, haideți să recapitulăm puțin. Cînd ai plecat dv. din țară?

— În primăvara lui '70. Am fost în turneu cu o trupă în Israel. Trupa s-a întors iar eu am luat un bilet de avion pentru Frankfurt și am plecat în Germania.

— Dar cum de-ai avut curajul să iei o astfel de hotărîre cînd Constantin Drăghici era un nume și era iubit și cunoscut și...

— Ei... e cam greu de răspuns. Poate am avut o intuiție. După '70 a urmat ceea ce știți și care a îndemnat pe mulți să rămînă în străinătate. Inconștient am intuit ce va urma, am plecat... nu știu... nu mi se părea ceva în regulă. Aș fi regretat dacă ar fi rămas măcar situația din '70. Dar cînd am văzut cum din ce în ce mergea mai prost, cum se duce deripă totul... n-am mai simțit nici un regret.

— Știri, de altfel contradictorii, am aflat despre dv. De fapt, ce-ai făcut în Germania?

— Am stat doi ani la Frankfurt. Inceputul n-a fost deloc ușor. Apoi zece ani la Köln. Școala de arhitectură pe care am făcut-o la Cluj mi-a folosit și acolo am lucrat într-un birou de arhitectură. Am venit apoi în S.U.A. Am mai și cîntat, am avut angajamente, la sfîrșit de săptămînă, chiar și în timpul săptămînii. Nu mi s-a găsit din orice prilej de sărbătoare, știu eu... de simfonie, de petrecere.

— Doamnă Drăghici, e foarte greu de înțeles totuși cum cineva cu un nume binecunoscut de o întregă țară, nu contează cîți de mare-i țara respectivă, să ajungă undeva unde nu-l știe nimeni; cum ai suportat această trecere?

— Foarte mulți mi-au pus întrebarea asta; și de data asta dau același răspuns: în clipa cînd am rămas, cînd m-am hotărît să-mi schimb domiciliul, ca să spun așa, de la București în Germania, mi-am spus: „Costică, gîndește-te că de azi nu mai ești Constantin Drăghici; de azi ești din nou Drăghici Constantin”. Așa că am suportat destul de bine, deși, în anumite momente, la un sfîrșit mai lăcrimez și eu.

— Dacă ai fi rămas în țară ai fi cunoscut o carieră strălucită.

— Nu se știe. Au fost mulți care au dispărut, cu cariera, cu spate, cu bune intenții... Cîne știe cum m-ar fi luat gura pe dinainte sau, cine știe... Poate da, poate nu...

— Ne continuăm discuția într-un salon somptuos, cu candelabre uriașe, cu oglinzi venetiene, cu tablouri de maestri, cu mobiliă sofisticată. Ne este ușor acum să vorbim despre ce ai trăit douăzeci de ani. V-au făcut ei, dacă nu fericit, măcar mulțumit?

— Din anumite puncte de vedere, da.

— De ce numai din anumite puncte de vedere?

— Oricît ne-am mințit pe noi înșine, acasă înseamnă tot la noi, în România. Am trăit și la Paris vreo trei ani, am trăit și în Germania doisprezece ani, trăiesc în Statele Unite de vreo șapte și în discuții spunem „la noi”, dar de fapt „la noi” zicînd, nu sintem la noi, sintem „la ei”, la noi este numai la noi acasă, în România. Da, am mai puțin griji, cunosc o oarecare mulțumire, dar în străfundul inimii este ceva care mă rîde.

— De cine vă e dor cel mai mult?

— De atmosfera de acasă.

— Oamenii sînt mai săraci.

— Știu, mult mai săraci. Și n-aș vrea să spun că sînt mai răi, dar sînt înrăiți din pricina lipsurilor. Am simțit asta chiar și la întîlnirile cu colegii mei în vara trecută. Pare că spuneau din gură „bine ai venit” și pe undeva simțeam că spun „ce mai căutați aici?”.

— Pentru generația noastră ai însemnat ceva, ai fost poate cel mai important cîntăreț român pe care noi l-am cunoscut cînd eram mici. Plecînd, ne-ai furat, cum să spun, un simbol.

— Nu există om de neînlocuit... nu știu dacă a rămas un gol așa de mare...

— Contează foarte mult abecedarul pe care ai luat cunoscință de litere, contează foarte mult actorul, actrița, cîntărețul, cîntărețea, fotbalistul, la care ai (înuț) prima oară, con-

tează foarte mult ce-ai îndrăgit în copilărie.

— E-adevărul.

— Nu aveți un proiect de concerte în România?

— Ba da. Dar încă-i prea devreme. Oamenii au alte probleme acum. Nu prea mai merg la teatru, nu prea mai merg la concerte.

— Nu mai e chiar așa. Dar ce le-ai dori românilor care nu vor să plece din țară?

— Vreau să m-adresez întîi celor care vor să plece. Foarte mulți or să mă dezaprobe. Uite, Drăghici ne spune că nu e bine-n occident. Nu spun că nu e bine, dar e foarte greu. Depinde cînd vrei să pleci. E bine să pleci pînă-n 25 de ani; după aceea e foarte greu. Or să aibă mulți, mulți ani de durată, ei, dar poate pînă la urmă se realizează.

— Dar cei care nu vor să plece?

— Să se sfătuiască între ei... să fie toți la un loc... să reciteze bunătațea. Să refacă România de dinainte de război. Războiul, al doilea război m-a prins, copil, dar oricum... îmi amintesc cum era, cum erau oamenii, parcă aveau sufletul mai deschis, erau mai buni, aveau un țel... Acum nu vor să muncească, nu vor să lucreze: nu se poate.

— Vorbiți românește fără accent. E surprinzător după atîția ani de străinătate.

— Am învățat limba germană trăind în Germania; am învățat limba engleză trăind aici; franceza o știu din liceu. Dar limba română nu pot s-o uit. Cum să uit limba în care am învățat tot ce există pe lume? Numai snobii o stîlesc, o schimonosesc ca să pară mai interesanți; se prefac că au uitat cuvinte, expresii. În ochii mei n-au nici o țertare. E ca și cum ți-ai renega mama.

GEORGE ARION ■

Crime staliniste în serial (II) ● fragmente din mărturia lui Vladimir Stepanovici Tokariiev, coautor al masacrării polonezilor la Katyn ●

MĂCELUL DE LA KATYN

„În luna martie a anului 1940, pe vremea în care eram liderul districtului al N.K.V.D., am fost sunat să mă prezint la Moscova pentru a mă întîlni cu Bogdan Kobulov, consilierul lui Beria, șeful poliției secrete sovietice. Trebuia să fiu prezent acolo, de vreme ce lagărul Ostaskov/ce deținea circa 6.000 de polonezi prizonieri, se afla în districtul meu. La întîlnire aveau să fie prezente 15-20 de persoane, inclusiv șefii N.K.V.D. din Smolensk și Harkov, localități unde existau de asemenea lagăre cu polonezi. L-am cunoscut atunci și pe Piotr Soprunenko, însărcinatul N.K.V.D. cu problemele prizonierilor de război. El în persoană ni s-a adresat și ne-a prezentat în detaliu „misiunea” pe care urma să o îndeplinim.

Kobulov ne-a spus: „Autoritățile superioare au decis ca 14.000 din totalul prizonierilor polonezi reținuți în lagărele noastre după septembrie 1939 să fie împușcați”. Mai tîrziu am realizat că „autoritatea superioară” nu era altceva decît Biroul Politic. Cînd mi-am dat seama de proporțiile masacrului ce se punea la cale, am așteptat să se sfîrșească întîlnirea și m-am adresat lui Kobulov în particular, precizîndu-i că nu mai luasem parte nicio dată la o asemenea operațiune

de anvergură și că nu știu cum aș putea fi de folos. El mi-a replicat: „E perfect. Oricum, noi pe tine anume deja nu contăm. Avem însă nevoie de oameni care ți se subordonează”. Am mulțumit cerului și-am plecat. La scurtă vreme, mi-am dat seama că tot ce ținea de Ostaskov trecuse sub autoritatea Moscovei. Soprunenko organizase rapid un lagăr special, extrateritorial, în care fuseseră transferați toți condamnații. Practic, nu a existat nici o senzație, ci doar niște liste cu nume care trebuiau să ajungă la cei trei ofițeri desemnați special pentru acest lucru: Blohin, Siniegrubov și Krivenko. Pentru aceștia a fost pus la dispoziție un vagon amenajat în care dormeau și mîncau. Toate ordinele aveau o singură adresă: N.K.V.D. Kalinin — pentru Blohin.

Cei trei au adus cu sine un geamantan întreg cu revolvă germane, niște pistoale tip Walther 2. Cei care urmau să fie executați (poliști, grăniceri, gardieni) fuseseră izolați. Crimele au început pe data de 1 aprilie. Primul grup a fost imbarcat în gara Ostaskov și trimis cu trenul la Kalinin, cu destinația — cartierul general al N.K.V.D. din Kalinin, aflat pe strada Sovetskaja. Pe toată durata „operațiunii”, închisoa-

rea din interior a fost degajată. Șeful N.K.V.D. al închisorii l-a fost comunicată acțiunea și i s-a ordonat să participe efectiv. Kobulov sublinia de altfel că nu trebuiau să existe „martori nevinovați” ai evenimentelor.

Am fost acolo în prima noapte a execuțiilor. Blohin era principalul executor, împreună cu alți 30, majoritatea soferi ai N.K.V.D. și paznici. Soferul meu, Suharev, de pildă, era unul dintre ei. Mi-l amintesc pe Blohin spunînd: „Haideți, să-i dăm drumul!”. Și-a îmbrăcat o „uniformă” specială: palărie din piele maro, cizme maro și o haină lungă pînă la glezne. Mi-am dat seama că aveam în fața un criminal profesionist. Au luat polonezii de pe culoar unul câte unul și i-au condus în Colțul Rosu, camera de odihnă a gardienilor închisorii. Fiecare polonez era chestionat în privința numelui, prenumelui și a datei de naștere. Era trecut apoi în camera alăturată, bine antifonată și împușcat în ceafă. Nu li se citea nici o sentință, nici o decizie a vreunei curți legale. Nu era prezent nici măcar un procuror. Ordinele lui Kobulov fuseseră stricte.

În prima noapte au fost împușcați cam 300. Mi-l amintesc pe Suharev plîngîndu-se de

greul muncii de o noapte. Fuseseră prea mulți condamnați, de vreme ce se luminase de ziuă cînd isprăviseră, iar regula era ca totul să fie făcut numai pe timp de noapte. N-au avut de ales și și-au fixat „norma” de execuții la 250 pe noapte. Cîte nopți să le fi fost necesare pentru a împușca 6.000 de suflete?... Dacă stau să mă gîndesc bine, toată luna aprilie s-au ocupat de asta. Eu, unul, n-am luat parte la crime. N-am fost niciodată în camera de execuție. Eram însă obligat să-i ajut, punîndu-le subordonații la dispoziție. (...) Blohin nu uita să se asigure că după fiecare noapte „echipa de lucru” să-și primească porția de volcă prestabilită. Înainte de a trece la execuții nu beau nimic, însă după, se adunau cu toții și beau zdravăn înainte de a merge la culcare. L-am întrebât pe Blo-

hin: „N-o să dureze prea mult săparea a 6.000 de morminte?” M-a privit piezis și a rîs, spunîndu-mi că pregătise din timp un excavator și doi oameni ai N.K.V.D. lucrau deja intens la săparea gropilor. Locul de îngropare fusese ales de Blohin însuși, lîngă satul Miednoie, la peste 20 de kilometri de Kalinin. Gropile făcute erau de 8-10 metri lungime și în fiecare încăpeau cam 250 de cadavre.

La capătul „operațiunii”, cei trei moscoviți au organizat un banchet strasic pentru a sărbători „îndeplinirea misiunii”. M-au invitat insistent și pe mine. N-am putut să mă duc în rupul capului. Măcar de atît am fost în stare să risc, refuzîndu-i.

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL ■

Vladimir Tokariiev, interogat de procurorul militar, lt. col. Anatoli Yablokov

RANK XEROX

Reprezentanța pentru România
Complex Hotelier București -
Corp D. Telefon : 12 00 53 ;
Fax : 12 00 54.

AREXIM S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Bd. Republicii nr.
64. Telefon : 14 81 25 ; Fax :
14 98 34.

ROMTEAM SOLUTION S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Str. G-ral Berthelot
nr. 35. Telefon : 14 43 73 ; Fax :
15 33 36.

ESTICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Brașov, Piața Teatrului nr. 2. Te-
lefon : 921/1 95 63, 921/1 90 52 ;
Fax : 921/5 02 64.

ALFASOFT S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Zalău, Str. Tudor Vladimirescu
nr. 34. Telefon : 996/1 58 81.
Fax : 996/1 58 81.

GENERAL SERVICE S.A.

Rank Xerox Authorized Dealer
Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8,
etaj 2. Telefon : 931/4 66 42.

FIBA IMPEX S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Ploiești, Str. Mărmureș nr. 12.
Telefon : 971/2 47 17 ; Fax : 971/
2 68 68.

TOP EDGE Engineering S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Craiova, Str. Constantin Brân-
cuși nr. 5. Telefon : 941/7 65 30 ;
Telex : 4 12 84.

COMPIEST ANVICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Irgu Mureș, Piața Teatrului nr.

12. Telefon : 954/1 66 44 ; Fax :
954/1 66 44.

APEL S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Arad, Str. Dragalina nr. 2. Te-
lefon : 966/1 52 31 ; Fax : 966/
1 89 28.

COMSER S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Hunedoara, Str. Revoluției nr.
5. Telefon : 957/1 25 38 (132),
1 19 19 ; Fax : 957/1 19 19.

UNIVERSAL L.D. S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Iași, Șos. Păcurari nr. 34, bloc
555. Telefon : 981/6 47 69 ; Fax :
981/5 50 43.

FIBA (Nord) S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Suceava, Bd. 1 Mai nr. 10.
Telefon : 971/2 47 17 ; Fax :
971/2 68 68.

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

Distribuitoare autorizat pentru
România al firmelor

Tandon
COMPUTERS — SUA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de
înaltă calitate după standardele germane :

TANDON COMPUTERS

- MICROCALCULATOARE AT compati-
bile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386,
80 486 ;
- MONITORE alb-negru sau color
VGA ;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24
ace ;
- IMPRIMANTE cu laser ;
- REȚELE de tip NOVELL.

GARANȚIE 1 AN.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de
livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii
comenzii

Societate mixtă româno-germană
ADRESA : Bd. Poligrafiei 3-5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17 09 60, 17 08 75
fax 17 10 39

AEG
OLYMPIA
GERMANIA

AEG - OLYMPIA

- MAȘINI DE SCRIS ;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24
ace ;
- aparate de FOTOCOPIAT ;
- TELEFAXURI ;
- MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de
hîrtie și display ;
- aparate TELEFONICE ;
- CONSUMABILE diverse.

FOTBAL

AL TREILEA HOP

Dacă dramatismul recentei
partide România — Elveția nu
mai trebuie subliniat: acciden-
tarea, încă din primul minut de
joc — la cea de-a 90-a prezintă
a sa sub culorile naționalei —
a lui Misa Klein (înlocuit apoi
cu Dorinel Munteanu), leziunile
musculare suferite de Timofte I
și Lăcătuș (schimbarea primu-
lui cu Sabău și sacrificiul co-
lui de-al doilea de a rămâne în
teren și după pauză), splendidul
succes realizat prin golul lui
Mateuț din minutul 73 a făcut
ca întâlnirea de astăzi de la
Sofia, în compania reprezenta-
tivei Bulgariei, să constituie nu
numai ultimul meci în această
grupă a două din preliminari-
ile pentru EURO '92, dar aces-
ta să însemne și momentul de
decizie: România sau Scoția?
Sint bine cunoscute condițiile
care ne pot aduce mult doria
calificare: victorie, la orice
scor, în afară de 1-0! Iar vor-
ba lui Hagi, miercuri trecută:
„Calificările obținute cu greu
sint mai frumoase!”. Așa să fie!
Pentru această ultimă bătălie,
una dintre principalele proble-
me ale conducerii tehnice a
fost refacerea echilibrului psi-
hic al componenților lotului,
prin scoaterea acestora din stă-
rea de tensiune exagerată, fapt
pentru care pregătirile s-au
desfășurat într-un cadru na-
tural, la Sinaia, totodată depu-
nându-se eforturi pentru recu-
perarea lui Lăcătuș și Lupescu.

De asemenea, date fiind indis-
ponibilitățile lui Klein și D. Ti-
moftie, a mai fost convocat
Moga. La vestile bune privind
dreptul de joc pentru Gică Po-
pescu și Lăcătuș, ei neavînd cu-
mul de cartonase galbene, s-au
adăugat și știrile de ultimă oră:
Gică Hagi a jucat cu echipa
sa, Real Madrid (lideră în cla-
samentul spaniol), la Burgos (o-
cupantă a poziției a treia), unde
a câștigat cu 2-0, „decarul”
nostru fiind considerat cel mai
bun de pe teren; Mateuț a evo-
luat, de asemenea, foarte bine
în cadrul formației sale, Zara-
goza, care a întrecut pe Valla-
dolid cu 2-0; în fine, Răducio-
iu, pentru aducerea căruia clu-
bul din Verona a trimis un a-
vion special, a înscris golul
victoriei (2-1) în partida sus-
ținută cu Genoa 1893 (într-un fel,
o răzbunare a ex-dinamovistului
pentru eliminarea „alb-roșii-
lor” din Cupa U.E.F.A.).

Deși mass-media din ara ve-
cină pedalează pe stimularea
orgoliului fotbalistilor bulgari,
în rîndurile cărora se numără
cîteva jucători de mare clasă și
care activează în campionatul
puternic din Europa, sintem
încercători că din nou de izbîn-
dă a jucătorilor noștri va de-
veni realitate și că ei vor tre-
ce și acest al treilea hop, iar
România se va număra printre
țările calificate la C.E. '92!

POMPILIU L. DUMITRESCU

FOTBAL ÎN BASARABIA

BATAI ÎN POARTA F.R.F.

● Echipele de fotbal din Republica Moldova — relatează Victor
Dumbrăveanu, corespondentul A.M. PRESS la Chișinău — doresc
să joace, începînd din campionatul următor, în diviziile din Româ-
nia și nu în ligile sovietice. Această dorință, exprimată de mai
multe cluburi, depinde numai de România, care va trebui să
accepte un campionat deschis.

DUDU GEORGESCU, MOVILĂ ȘI VAISCOVICI DAU CHIU

● Echipa de fotbal „Zimbru” din Chișinău, antrenată de Dudu
Georgescu și avînd în componență alți doi fotbalști de la Bacu-
rești, pe foștii dinamoviști Lică Movilă și Claudiu Vaiscovic, a
retrogradat în divizia secundă. La ultimele două meciuri echipa
nu s-a mai prezentat, pierzîndu-le din oficiu. (A.M. PRESS)

PARIUL ÎNTREPRINZĂTORULUI

Industrializarea laptelui Suceava:
CFR-ul e scump la țărițe

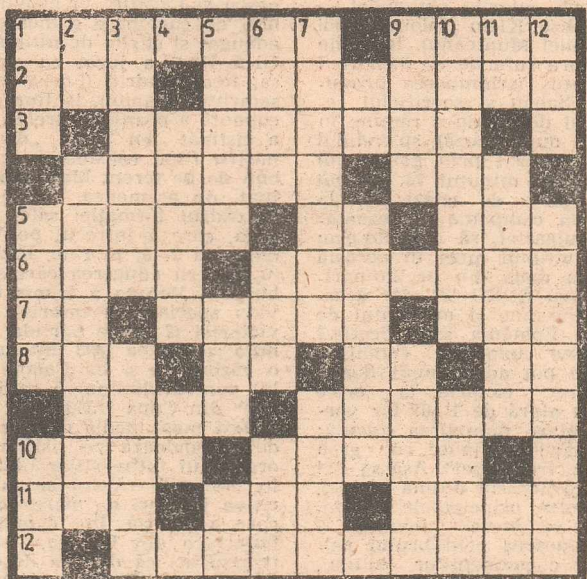
De pe poarta S.C. „Bucovina”
S.A. de Industrializare a laptelui
Suceava ies zilnic cantități
însemnate de lapte de consum,
produse proaspete, lapte praf
și brînzeturi, asta, dacă ne gin-
dim că aici se prelucurează zil-
nic 100 mii litri de lapte. Ace-
asta este doar o medie, pen-
tru că în sezon, este introdusă
în procesul tehnologic o canti-
tate mult mai mare, adică apro-
ximativ 300 mii litri de lapte
pe zi. Cerința este mare, bene-
ficiarul cuprîns între sugar și
pensionar suportă greu, și e de
înțeles, tangajul economiei de
piață aflată în faza de tranzi-
ție.

S.C. „Bucovina” S.A. de In-
dustrializare a laptelui Suceava
livrează produsele sale orașelor
Suceava, Gura Humorului, Ră-
dăuți și Fălticeni, asta în pri-
mul rînd, apoi aprovizionează
cu brînzeturi și lapte praf Va-
lea Jiului, Ploiești, Hunedoara,
Galați, București, Vilcea, în-
tr-un cuvînt, firma acoperă cam
40-50% din necesarul de ali-
mente de acest fel din întreaga
țară. Lucrurile ar fi putut
merge din ce în ce mai bine
(condițiile sint create, avînd în
vedere un colectiv competent)
dacă din recuzita economică de
piață nu s-ar fi desprins și
proverbul celor care sint scumpi
la țărițe — proverbul care, as-
tăzi, iată aproape că este de-
viza firmei. Căci, într-adevăr,
S.C. „Bucovina” S.A. de Indus-
trializare a laptelui este scumpă
la țărițe — lucru de care bie-
ții oameni de aici nici măcar
nu sint vinovați. Să urmărim
totuși acest proces ascultîndu-l
pe dl. director ing. Vierzhînchi
Liviu: „După Revoluție, în mod
firesc, a crescut ponderea sec-

torului particular — s-a dimi-
nuat cel cooperatist. Animalele
au trecut, deci, la oameni. În-
tr-un procent foarte mare, noi
de la ei achiziționăm lapte. Ei
bine, în afara prețului pe care-l
plătim, noi trebuie să-l asigu-
răm producătorului și 300 g
de țărițe pentru fiecare litru
de lapte predat. Țărițele greu-
tăți se ivesc la încheierea con-
tractelor: prețurile la țărițe
diferă de la o societate comer-
cială la alta. Să vedeți, apoi,
ce se întîmplă: noi luăm țărițe
de la Ploiești, Alexandria,
Galați, Brăila etc. toate locali-
tăți depărtate, transportăm a-
ceste cantități pe C.F.R. Aici
lucrurile le cunoaștem cu toții ;
C.F.R.-ul și-a scumpit tarifele
de transport de două-trei ori.
La beneficiar, țărițele ajung la
un preț aproape dublu, pentru
că 80% din preț înseamnă che-
tuile de transport. Este acest
lucru în măsură să-l încuraje-
ze pe producător? Desigur,
vom încerca să rezolvăm în-
tr-un fel și această problemă.
Pînă atunci, trebuie să vă spun
că sintem hotărîți să trecem pe
o producție de lapte la pungi
— fapt pentru care de-a sintem
în tratative cu firme din Fran-
ța, Italia, Elveția, pentru achizi-
ționarea unor mașini de am-
balat. Necazul este că nu avem
valută, în bani românești o ase-
menea mașină costă 30 mi-
lioane lei. Trebuie să găsim o
critică și dotarea necesară dispu-
nem: cele mai bune utilaje au
cel puțin 10 ani de funcționare.
Toți așteaptă de la țărițe laptele
pe masă, dar prea puțin se gin-
desc la necazurile noastre de
aici !”.

AL. MIHAILĂ

vă oferă o pagină de cuvinte încrucișate

POEZIA FRUCTELOR

ORIZONTAL: 1) Poetul român care ne propune în volumul de versuri „Iulian Ospitalierul” imaginea unui goliard aflat întâmplător în lumea modernă, care, atras de arta culinară,

și tratează musafirii cu „pițaf de gutui oranj” (Emil) — Poet ardelean (1886–1954), care a descris liric un „Coș cu mere” (Emil). 2) „...infioară / pletele sălcilor / și tulbură singele /

în floarea de piersic” (Dumitru Trancă : „Cîntec de iubire”) — „...de prune”, poezie de Ion Gheorghe (neart.). 3) Poetul (1850–1889) „reprezentînd expresia integrală a sufletului românesc”, care s-a născut, la un moment dat : „Vezi, rîndurile se duc, / Se scutur frunzele de nuc, / S-așează bruma peste vii... / De ce nu-mi vii, de ce nu-mi vii ?” („De ce nu-mi vii”; Mihai). 4) A fracționa — Adverb (abr.). 5) Inel metalic care întărește o gaură făcută într-o pinză de navă pentru a nu se destrăma — Lucian Blaga — Sigla pentru International Exhibitions Bureau (Biroul internațional al expozițiilor). 6) Oraș în India — Poetul român (1917–1971) ale cărui „Portocale negre” reflectă o sensibilitate ultragiată, strigăt al unei sincerități aplecate asupra propriei ființe (vol. „Mare incognitum”; Dimitrie). 7) Traian Ionescu — În fața, la cinema — Tos (pop.). 8) Scriitor sovietic rus (1897–1937; Iliia) — Vas de pămînt — Iulia Spăre — Negație. 9) Poet ieșean, atras de „Piersici” (vol. „Din pridvor”; Aurel) — Actor bucureștean (Ion). 10) Oraș în Ghana — Realizat. 11) „...toamnei”, poezie în care Aurel Gurehianu cîntă : „Cu margini răsfrînte — pepenii turchestan” (neart.) — Ce nu s-a mai văzut — O mie de lei (fam.). 12) „...pentru nukul din vie”, poezie de Ion Pillat (vol. „Trecutul viu”).

VERTICAL: 1) „...pomilor”, poezie în care Dimitrie Anghel a cîntat : „...cașii, zarzării și prunii, / Banalii pomi din fața casei, ce-i știu de atîtea primăveri” (neart.) — Armate — Dans popular. 2) Radu Enescu — Poet și dramaturg german (1759–1806), care a închinat o „Oda merelor” (Friedrich von). 3) Poetul român care a scris despre „Portocale pentru ieri” (vol. „Noapte de zile mari”; Damian) — „...cu piersici”, poezie de Dan Verona (vol. „Dați ordin să înflorească magnolia”; neart.). 4) „Mic tratat despre plăcerea de a bea bostani ca...”, poezie de Emil Brumaru (vol. „Cîntece naive; neart.”) — Oltea Alexandru. 5) Elan — Corp geometric — Nichita Stănescu. 6) Șir — Săptămîna redusă de lucru (abr.) — „...și sărbătoarea”, volum de versuri în care Adrian Popescu a inclus și poezia „Zmeura” (neart.). 7) Instrument de lucru — Dafin. 8) Zaharia Stancu — Cunoscut liric român, căruia îi aparține volumul de versuri „Mărul de lingă drum” (Mihai). 9) Uite ! — Costisitor. 10) Cercetător — Apărut pe neașteptate. 11) Anișoara Odeanu — Poetul român atras de „Ciudata psihologie a portocalelor” (vol. „Dați ordin să înflorească magnolia”; Dan) — Adriana Iliescu. 12) Curent (abr.) — „Cu poezii și nuci în...”, volum de versuri de George Chirilă. Dictionar : OCHEJ, SHER, TOZ, ZEMA.

ADAM STOICA ■

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general : GEORGE ARION

Redactor șef :

Ion D. Goia

Secretar general de redacție : Eugen Mihăescu

REDACȚIA : Petre Barbu, Aurelia Borgia, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gharghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mihailă, Gig Motoianu, Oltea Mutelescu, Roxana Paicu-Mănolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan, Paul Vinicius, Ion Zubașcu.

Telefoane : 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2143 — secretar general de redacție, 1700 — eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef :

Tudor Octavian

Secretar general de redacție : Alexandru Pășarin
REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

■ Compartiment economic-juridic : Nicolae Botia, Cornelii Olteanu

■ PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

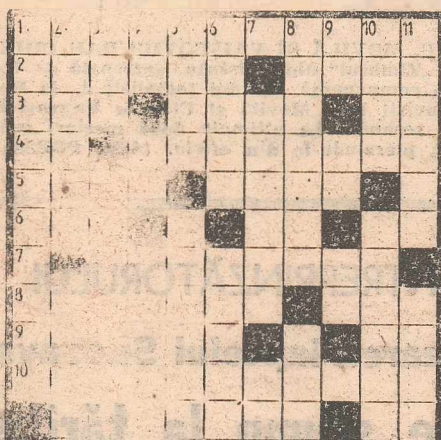
■ FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64–66, sau direct la redacție.

■ Administrație : Editura „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

■ Tiparul : Imprimeria CORESI București

16 pagini — 10 LEI

PRINTRE TRUNCHIURI

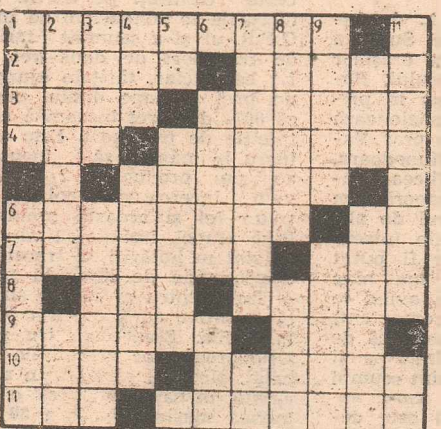
ORIZONTAL: 1) Atribut pentru o suprafață de teren de pe care s-au tăiat toți arborii. 2) Varietate de arbori — Siguranță la ușă. 3) Omăt — Arbust scund din regiunile de munte — Plin de cute ! 4) Dorina Niculescu — Piesă de lemn obținută prin tăierea în lung a trunchiului unui copac. 5) Feline din pădurile noastre de munte — Autorul volumului de poezii „Co-

pacul-animă” (Gellu). 6) În monom ! — Liviu Reboreanu — Intrarea în lizieră ! 7) Operație de îndepărtare a crengilor uscate de pe trunchiul unui arbore. 8) Ieșirea din slog ! — Pești... ușori — Întreprinderea de salubritate București (sigla). 9) Specie de stejar (pl.) — Nicoleta Arbore. 10) Intr-un pilc ! — „...muncitorilor la pădure”, cor de Florin Comișel (dim. ; neart.). 11) Arbori cu tulpina dreaptă și coroana rară — Campion.

VERTICAL: 1) Specialiști în domeniul arborilor. 2) Poet rus, autor al poemului „S-au pus la sfat mestecenii de aur” (Serghei) — Joc sportiv. 3) Curnătură — Arbust din ale cărui flori se prepară un ceai sudorific. 4) Pene ! — Sălcii găunoase ! — Scindură groasă. 5) Ofensivă — Pădure de arini. 6) Mic arbore cu frunze lucioase și aromatice introduse în mincăruri pentru condimentare — Arbori ce cresc de-a lungul riurilor de munte. 7) Ca brazil... — Teren gol ! 8) Șiruri — Arbori... de ceai. 9) Ion Vasilescu — Puțină umbră ! — În arin ! 10) Luptător în arenă — Autorul poeziei „Pădurea mea” (George ; 1902–1979). 11) Arbori cu lemnul alb și tare — Liric contemporan, autor al poeziei „Plopul” (Teodor).

Dictionar : ONO, ISB.

MIHAI ZGUBEA ■

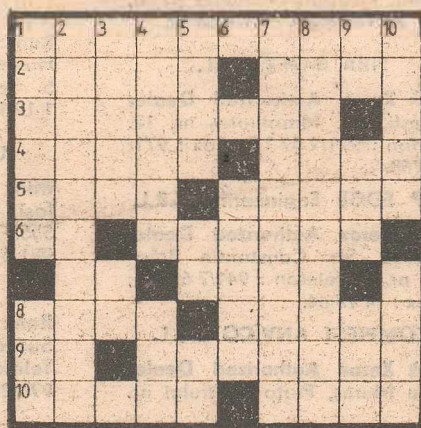
EXPOZIȚIE

ORIZONTAL: 1) Detaliu la „Cap de copil”. 2) Masa tăcerii — Gînditorul. 3)

Nobil englez — Vinat în colonii (pl.). 4) Omul în negru — Luna nouă. 5) La noi (fem. ; pl.). 6) Tablouri obișnuite — Șevalet gol ! 7) Izvorul (pl.) — Însula fericii (fig.). 8) Stringerea mușchilor — Gemenele. 9) Colț din natură (pl.) — Femeie ștergîndu-se după baie. 10) Promenada — După scîldat (fem.). 11) Teșătoarele — Cap de copil.

VERTICAL: 1) Coloana nesfîrșită ! — Detaliu din Adam... și Eva. 2) Maestrul la pian — Patinatorul. 3) Vinat sub ramuri — Oile negre. 4) Corabia nebunilor (l) — Cap de expresie. 5) Solitarul — Cămașa celui sacrificat. 6) Neguțătorul (în ton de roșu) — Fetița lui Picasso ! 7) Copie — Nota specifică autorului ! 8) Tablouri abstracționiste — Poarta sărutului. 9) Cu miinile întinse — Paznicul vitezelor. 10) Florile răului — Natură moartă în ulei. 11) Eruptia — Nobil (simbolist).

IOAN CARAIMAN ■

SIC COGITO

ORIZONTAL: 1) Dă indicații în scris. 2) A realiza planul — Furnizor de grăsimi animale. 3) Aflat prin vecini. 4) Dat la rindea — Cetatea Vaticanului. 5) Mare aglomerație pe străzi — Folosit ca pripon. 6) Fără de răspuns ! — Lucrări de fortificații după o înaintare pe front. 7) Tăul Doamnei — Acord final... de liră. 8) Armă pentru rinocer — Cu sufletul ușor... primăvara. 9) Turn central într-o urbe ! — Punct... și de la capăt. 10) A vorbi pagalicește — Studii postuniversitare.

VERTICAL: 1) Bine apreciat la oral — Pasăre care nu scoate pui. 2) Specialiști în dresuri. 3) Capul bisericii ortodoxe — Măsoară terenul în lung și-n lat. 4) Un fel de măduvă — Muzicuță de gură. 5) Întăritor care ajută la vindecarea fracturilor — Perechea Terrei ! — Luni 31 iulie ! 6) Amatoare de foițe la masa verde (pl.). 7) Mare de stat. 8) Cadre de film (sg.). 9) Arena circului din inima tirgului ! — Cedează ușor la presiuni (pl.) — Lac de acumulare. 10) Punctul terminus al unui canal — Copile de talent.

COLEA HERESCU ■